

A C A D E M I A R O M Â N Ă

Comitetul Român pentru Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii

– Divizia de Istoria Științei –

STUDII ȘI COMUNICĂRI/DIS

Vol. XV/2022

Editura MEGA

STUDII ȘI COMUNICĂRI / DIS

Vol. XV / 2022

STUDII ȘI COMUNICĂRI/DIS

– publicație fondată de acad. Gleb Drăgan –

REDACȚIA:

Director: dr. Dumitru MURARIU

membru corespondent al Academiei Române

Consilier editorial: dr. Valentin MARIN

Redactor șef: Acad. Mihail-Viorel BĂDESCU

Redactor șef adjunct: dr. Tiberiu TĂNASE

Secretar de redacție: C.Ș. Mirela-Adriana ANGHELACHE

Colegiul de redacție: Viorela-Valentina DIMA, Edith-Mihaela DOBRESCU, Emilian M. DOBRESCU, Dan GÎJU, Emil HEDEȘIU, Marian MOȘNEAGU, Alba-Iulia-Catrinel POPESCU, Nicolae ROTAR, Narcis ZĂRNESCU.

Responsabilitatea asupra conținutului materialelor revine autorilor

Adresa redacției:

Calea Victoriei, nr. 125, camera 31, sectorul 1 București, cod 010071

Adresa web: <http://www.studii.crifst.ro>

Administrator pagină web: Andrei Lămureanu

ACADEMIA ROMÂNĂ
Comitetul Român pentru Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii
– Divizia de Istoria Științei –

STUDII ȘI COMUNICĂRI / DIS

Vol. XV / 2022

EDITURA MEGA
Cluj-Napoca, 2022

Revista este inclusă în baza de date internațională CEEOL

© Autorii, 2022

Responsabilitatea conținutului, interpretărilor și părerilor
exprimate în paginile revistei revine exclusiv autorilor.

ISSN 1844 – 9220
ISSN-L 1844 – 9220

Editura MEGA
Cluj-Napoca
e-mail: mega@edituramega.ro
www.edituramega.ro

*În memoria dlui col (r) dr. ist. Valentin MARIN,
cel care a însuflețit această revistă*

CUPRINS

157 DE LA NAȘTEREA LUI DRAGOMIR HURMUZESCU	
100 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI EDMOND NICOLAU	
150 DE ANI DE LA MOARTEA LUI ION HELIADE RĂDULESCU	

Filofteia REPEZ, Nicolae-Florin PRUNĂU	
Omagiu savantului român Dragomir Hurmuzescu.....	19
Stan PETRESCU	
Dragomir Hurmuzescu, remarcabil fizician, inventator, profesor și ctitor al radiofoniei românești.....	35
Eufrosina Otlăcan	
Edmond Nicolau, 100 de ani de la naștere.....	47
Eufrosina OTLĂCAN	
Ion Heliade Rădulescu, ctitor al Școlii românești.....	53

EVOCĂRI

Valentin-Stelian BĂDESCU	
Medici musceleni de altădată – Ovidiu Vlădescu, un medic al unor vremuri demult apuse.....	61
Curcă DUMITRU	
File din istoria Facultății de medicină veterinară din București. Partea a II-a: 100 de ani de la transformarea Școlii superioare de medicină veterinară în Facultatea de medicină veterinară, arondată între anii 1921 și 1948 Universității din București.....	99
Iorgu PETRESCU, Angela PETRESCU	
Grigore Antipa – Raportul prezentat în fața Academiei Române despre activitatea sa în timpul ocupației străine a Bucureștilor din Primul Război Mondial	145

Stan PETRESCU

Take Ionescu în diplomația și viața politică românească, la cumpăna dintre
secolul 19 și începutul secolului 20.....153

Daniela-Amby OSTAFE, Laura-Alexandra OSTAFE,
Laurențiu-Norocel OSTAFE

Academician Ana Vasilichia Aslan, inventatoarea produsului Gerovital H₃ –
Realizare de excepție în știința românească.....171

STUDII ȘI COMUNICĂRI

Mirela-Adriana ANGHELACHE

Scara Richter, celebra scară de măsurare a mărimii cutremurelor. Istoric și
descriere.....193

Emilian M. DOBRESCU, Edith Mihaela DOBRESCU

Influența COVID-19 asupra copiilor și tinerilor – Perspective ale
organizațiilor internaționale.....207

Ștefan GHEORGHE

Starea de drept și starea de fapt în România anilor 1944–1947. Considerații
privind schimbarea formei de guvernământ a României la începutul
regimului comunist.....215

Eugen SITEANU

Șapte secole de generare și regenerare a strategiei acțiunilor rapide227

Tiberiu TĂNASE

Puncte de vedere privind asasinarea marelui istoric român Nicolae Iorga,
membru al Academiei Române. Implicarea poliției legionare și a
Corpului Muncitoresc Legionar (CML) în asasinat.....237

Narcis ZĂRNESCU

Creierul, câteava procente epistemice. O foarte scurtă istorie a
neuroștiințelor. Excurs bibliografic.....249

PERSONALITĂȚI

Gabriela ANDREI, Mircea-Dragomir ANDREI

Dr. Carol Paul Karácsonyi la 80 de ani.....265

Ioan Codruț LUCINESCU

Mitiță Constantinescu, susținător constant al industrializării României în
perioada interbelică.....283

Marian Traian GOMOIU, Sanda MAICAN, Dumitru MURARIU

Două personalități ale biologiei românești – Profesorul Mihai Băcescu și
discipolul său, Marian-Traian Gomoiu.....295

Ioana PETCU, Andreea Florina RADU, Tiberiu TĂNASE

Aspecte mai puțin cunoscute din viața și activitatea lui Henri Coandă.....309

Alin M. OLĂRESCU

Nicolae P. Leonăchescu și Julius Natterer, două modele de organizare a
memoriei.....335

VARIA

Ionel Aurelian COTOBAN

Durustorum – Constantiniana Daphne, punte peste Dunăre – Cale a sfinților.....363

SEMNAL EDITORIAL, RECENZII

Mirela Adriana ANGHELACHE

Maria Boștenaru Dan (ed.): Heritage, Landscape and Restoration of
Historical Gardens (Patrimoniul, Peisajul și Restaurarea Grădinilor
Istorice).....373

Mirela-Adriana ANGHELACHE

Ioan Munteanu: „Stradele Brăilei”, „Stradele Brăilei II”, „Piața Traian –
kilometrul zero. Povestea unei străzi – Regala”377

Adrian BAVARU

Alexandru Ș. Bologa: Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare Marină
„Grigore Antipa” Constanța – Repere.....383

Valentin-Stelian BĂDESCU

Mihail-Nicolae Stanca: Mihail Eminescu și adevărul Sfintei Scripturi, Vol. I
și II.....389

Alexandru Ș. BOLOGA

Tiberiu Tănase (coord.): Ovidiu Boureanu, Petru Ștețcu – Democrație vs.

Totalitarism (manual)395

IN MEMORIAM

Viorel BĂDESCU

Dr. Valentin Marin – o viață dedicată profesiei și Comitetului Român de

Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii.....401

Alin M. OLĂRESCU

Valentin Marin – Un militar de carieră și istoric în slujba Comitetului

Român de Istoria și Filosofia Științei și Tehnicii al Academiei Române.....417

Eugen SITEANU

Omagiu adus domnului dr. Valentin Marin.....427

Mărturii despre domnul dr. Valentin Marin.....431

FILE DIN ISTORIA FACULTĂȚII DE MEDICINĂ VETERINARĂ DIN BUCUREȘTI. PARTEA A II-A: 100 DE ANI DE LA TRANSFORMAREA ȘCOLII SUPERIOARE DE MEDICINĂ VETERINARĂ ÎN FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ, ARONDATA ÎNTRE ANII 1921 ȘI 1948 UNIVERSITĂȚII DIN BUCUREȘTI

Curcă DUMITRU

curca_fiziopat@yahoo.com

ABSTRACT: The current article continues the presentation of the history of the Faculty of Veterinary Medicine in Bucharest. In this second part, we refer to aspects such as: the first veterinary medicine lessons, which led to the formation of the first School of Veterinary Medicine, and later to its transformation in 1921 into the Faculty of Veterinary Medicine, affiliated to the University of Bucharest between 1921 and 1948, when a second Faculty of Veterinary Medicine was established in Arad, in south-western Romania, which operated only between 1948 and 1957. The article also refers to curricula (including professional practice abroad), academic departments and professors, students and enrolment numbers, laboratories and other study facilities, scientific research and publications, cooperation with professional associations in the field etc.

KEYWORDS: history of Romanian higher education in veterinary medicine, the Faculty of Veterinary Medicine in Bucharest, affiliation to the University of Bucharest, the General Association of Romanian Veterinarians, the Romanian Veterinary Medicine Society.

Motto: „Timpul nu stă niciodată pe loc, de aceea
omul trebuie să pășească mereu înainte”

Carol Davila

***A. Transformarea Școlii Superioare de Medicină Veterinară
în Facultatea de Medicină Veterinară din București,
arondată între anii 1921–1948 Universității din București***

Transformarea Școlii Superioare de Medicină Veterinară în Facultatea de Medicină Veterinară din București s-a realizat în anul 1921, când Ministerul Instrucțiunii Publice era condus (*ad interim*) de către Constantin Argetoianu, iar la inițiativa parlamentară a senatorului N. Tănăsescu (Fig. 1) este votată în Senat și în Camera Deputaților Legea transformării Școlii Superioare de Medicină Veterinară în FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ din București (FMVB) și încorporată în Universitatea din București. Legea a fost votată în Senat la 05 Iulie 1921 cu 70 voturi pentru și 4 voturi contra; iar în Camera Deputaților, votarea Legii a fost la 19 Iulie 1921, cu 109 voturi pentru și 2 voturi contra (1, 3).

Fig. 1 – Avocatul Nicolae Tănăsescu, senator (stânga); Constantin Argetoianu, Ministerul Instrucțiunii Publice, *ad interim* (mijloc); desproprietărit sub regimul comunist de întreaga sa avere, a fost arestat în „noaptea demnitarilor” din 5/6 martie 1950 (dreapta), a murit la 6 Februarie 1955 în închisoarea de la Sighet. Constantin Argetoianu a fost reabilitat de justiție în anul 1999 (*Evenimentul zilei*, 6 Iulie 1999, accesat în 30 martie 2014)

Promulgarea Legii de către Regele Ferdinand, s-a făcut la data de 22 iulie 1921, publicată în Monitorul Oficial nr. 3429 din 22 Iulie 1921 (1, 3,

33). Astfel, prin acest act legal, învățământul medicinei-veterinare și-a primit consacrarea definitivă ca învățământ universitar. Legea nr. 3429 din 22 Iulie 1921, modifică doar 3 articole din Legea nr.1824 din 27 Mai 1909, Legea Haret-Athanasie (Facsimil nr. 1).

*Legea transformării Școlii Superioare de Medicină
Veterinară în facultatea de Medicină Veterinară
Expunere de motive*

Încă din anul 1900, de când în Școala Superioară de medicină veterinară condițiile admiterii pentru candidați erau ca și pentru celelalte instituții similare înglobate în Universitatea din București, de a avea 8 clase de liceu, s-a constatat că această școală a fost socotită într-o stare de inferioritate față de celelalte instituții școlare în care condițiile de admitere erau egale, în special față de Facultatea de medicină umană, deși amândouă au fost înființate în același timp de către medicul general Carol Davila, în aceleași condițiuni, cu studii asemănătoare, întrucât și una și alta sunt ale biologiei, dar cu aplicări diferite (Facsimil nr. 2).

Având în vedere că:

1. Școala superioară de medicină veterinară este organizată după tipul universitar încă din 1909;

2. Studenții nu sunt admiși decât cu 8 clase de liceu;

Având în vedere că:

3. Corpul profesoral este recrutat, ca și la toate facultățile, în baza studiilor făcute în țară și în străinătate, precum și a lucrărilor originale;

Având în vedere că:

4. Studiile care se predau în această școală sunt universitare și asemănătoare celor de la facultatea de medicină umană, iar unele se fac împreună cu studenții acestei facultăți și cu acei de la facultatea de științe;

5. Durata cursurilor este de 5 ani, în plus cel puțin 6 luni pentru prepararea în laboratoarele școlii a unei teze originale și în baza căreia se obține numai titlul de medic veterinar;

Având în vedere că:

6. Senatul universitar din București, într-un consiliu ținut în luna februarie 1920, a fost de acord ca Școala de Medicină Veterinară să fie transformată în Facultate de medicină veterinară;

Având în vedere că:

7. Fostul ministru al Instrucțiunii publice, domnul Profesor Ioan Borcea, a depus la Parlamentul de sub guvernul dlui Alexandru Vaida-Voevod un astfel de proiect, dar dizolvându-se în timp Parlamentul, legea nu s-a putut vota;

Având în vedere că:

8. Transformarea Școalei de medicină veterinară nu necesită nici o cheltuială în plus pentru Stat, întrucât ea actualmente are laboratoarele necesare pentru bunul mers al învățământului, iar venitul net ce și-l creează prin consultații și preparare de seruri întrece cifra de 500.000 lei;

Având în vedere

9. Necesitatea de a se crea cât mai mulți medici veterinari pentru satisfacerea nevoilor economice ale țării și păstrarea unei cât mai severe igiene publice, precum și lipsurile mari de medici veterinari militari, evidențiate și mai mult odată cu întregirea hotarelor țării, întrucât pentru România întregită nu există decât o singură școală de medicină veterinară;

Având în vedere că:

10. Necesitatea de a se atrage către această ramură a științei medicale cât mai mulți tineri, Supunem atenției dumneavoastră următorul proiect de lege pentru modificarea articolelor următoare din Legea învățământului de medicină veterinară promulgată prin decretul regal Nr. 1824 din 27 Mai 1909 și publicată în Monitorul Oficial Nr. 51 din 04 Iunie 1909 (Legea Haret-Athanasiu).

MINISTERUL INSTRUCȚIUNII

FERDINAND I

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, rege al României

La toți de față și viitori, sănătate:

Corpurile legiuitoare au votat și adoptat, și Noi sancționăm cele ce urmează:

LEGEA

Art. unic, Art.1, 6 și 23 se modifică astfel:

Art. 1. Învățământul medicinei veterinare se dă în facultatea de medicină veterinară, care se încorporează Universității din București.

Art. 6. Personalul didactic al Facultății de Medicină Veterinară se compune din profesori titulari, conferențieri, șefi de lucrări și asistenți. Ei sunt asimilați corpului didactic al celorlalte facultăți.

Art. 23. Facultatea de Medicină Veterinară conferă diploma de doctor în medicina veterinară după normele celorlalte facultăți. Pentru obținerea ei, candidatul va trece examenele studiilor care se predau în facultate în 5 ani, și vor susține o teză care va fi o lucrare originală.

Diplomele obținute conferă posesorilor toate drepturile prevăzute de legi și regulamente.

Această Lege s-a votat de Senat în ședința de la 05 Iulie anul 1921 și s-a adoptat cu majoritate de șaptezeci voturi, contra patru.

*Vicepreședinte, G. Mironescu
(L.S.S.)*

Secretar, E. Melidon

Această Lege s-a votat de Adunarea deputaților în ședința de la 19 Iulie anul 1921 și s-a adoptat cu majoritate de una sută nouă voturi, contra două.

*Vicepreședinte, Dr. Avram Imbroane
(L.S.A.D.)*

Secretar, D. Lazăr Iacob

Promulgăm această lege și ordonăm ca ea să fie investită cu sigiliul Statului și publicată în Monitorul Oficial.

Dat în București, la 22 Iulie 1921

(L.S.St.)

FERDINAND

Ministru instrucțiunii ad-interim,

*C. Argetoianu
Ministrul Justiției,
M. Antonescu*

No.3.429

Lege promulgată și publicată în MO/22 Iulie 1921.

Prin acest act, legal, Școlii Superioare de Medicină Veterinară i se recunoaște calitatea de Facultate de Medicină Veterinară. Noua facultate este arondată Universității din București. Conform legii, personalul didactic al facultății se compune din profesori titulari, conferențieri, șefi de lucrări și asistenți, similar corpului didactic al celorlalte facultăți. În situația dată, se consideră că se vor putea realiza mai ușor îmbunătățirile necesare dezvoltării învățământului în raport de nevoile țării și, de asemenea, că legătura directă cu Universitatea va lărgi câmpul cercetărilor

științifice. Din punct de vedere al activităților curente și al reglementării problemelor organizatorice, instituția a continuat să fie condusă după regulamentul din 1909, regulament care, după cum este știut, stipula încă de atunci organizarea școlii în sistem universitar.

Lege pentru organizarea școlii superioare de medicină veterinară

CAP. I

Dispoziții Generale

Art. 1. — Învățământul medicinei veterinare se dă în școala superioară de medicină veterinară.

El este gratuit pentru fiii de români.

Fii de străini pot fi primiți în școală și dacă vor fi locuri disponibile, după ce se vor satisface cererile fiilor de români. Ei vor plăti atunci o taxă care se va fixa prin regulament și care se va vărsa în casa școlii. Ministerul poate dispensa, în parte sau în total, de plata acestei taxe pe studenții merițiți și săraci.

Art. 2. — Învățământul în școala superioară de medicină veterinară consistă în cursuri cu demonstrații, în conferințe, în lucrări practice făcute în laboratorii, în spitale de animale și institute pendinte de școală, sau în alte laboratorii în afara de școală, când consiliul profesorilor va găsi că aceasta este necesar.

Art. 3. — Învățământul în școala superioară de medicină veterinară va cuprinde următoarele materii:

Anatomia comparată a animalelor domestice (mamifere și păsări) și anatomia topografică;

Chimia biologică și toxicologia chimică;

Embriologia și teratologia și obstetrica;

Fiziologia și istologia comparată, materia medică și farmacodinamica cu terapeutică generală;

Medicina operatoare și potcovitul normal și patologic;

Microbiologia și anatomia patologică cu toxicologia anatomoclinică;

Patologia medicală cu clinica și terapeutică medicală și jurisprudența comercială veterinară;

Patologia chirurgicală cu clinica și terapeutică chirurgicală și fiziologia obstetrică;

Patologia cu clinica și terapeutică boalelor contagioase și poliția sanitară veterinară;

Zootehnia și exteriorul animalelor domestice;

lure în societate și să treacă un concurs. Concursul se va ține înainte de anul în care se va încheia școala, din partea profesorilor de medicină operatoare și potcovitul normal și patologic și un delegat numit de minister. El va constă din o probă scrisă și trei probe practice, dintre care una cu privire la lucrul forului, una de potcovit normal și una de potcovit patologic.

Leala maestrului-potcovar se va fi supusă reținerilor pentru pensie și gradului, ca și aceea a personalului didactic.

Art. 32. — Maestrul potcovar ajutor va trebui să pozează certificate că a lucrat într-un atelier de potcovărie cel puțin cinci ani, sau ca călă potcovar cel puțin 3 ani. El va trece un examen înaintea unei comisii formate din directorul școlii, profesorul de medicină operatoare și potcovit normal și patologic și maestrul-potcovar șef. Examenul va constă din trei probe practice, al căror număr și obiect se va fixa de către comisia examinatoare.

Art. 33. — Pentru a fi admis ca călă potcovar de clasa III, un candidat va trebui să pozează un certificat că a lucrat într-un atelier de potcovărie cel puțin trei ani și să depona un examen înaintea comisiei prevăzute la art. 32.

Ucenicii din atelierul de potcovărie al școlii vor fi și ei admiși după trei ani de practică a trece examenul de călă potcovar clasa III.

Încheierea la gradul de călă potcovar de clasa II și de clasa I se va face fără alt examen, în urma recomandării comisiei profesorilor.

Art. 34. — Pe lângă atelierul de potcovărie al școlii se va înființa o școală de maeștri potcovari. Diploma de maestru-potcovar liberălat de această școală se va bucura de toate drepturile acordate prin legea meseriei.

Modul de funcționare al școlii de maeștri-potcovari se va hotărî prin regulament.

CAP. VI

Dispoziții tranzitorii

Art. 35. — Toate legile, regulamentele și dispozițiile contrarii legii de față sunt și rămân abrogate.

Această lege s'a votat de Adunarea deputaților, în ședința dela 21 Martie anul 1909, și s'a adoptat cu majoritatea de șasezeci și șase voturi, contra unu.

Președinte, M. Plerekyde.
(L. S. A. D.)

Secretar, N. Racotă.

Această lege s'a votat de Senat, în ședința dela 21 Martie anul 1909, și s'a adoptat cu unanimitate de puterți de voturi.

Vice-președinte, Costescu Comăneanu.

Secretar, C. C. Danilescu.

Promulgăm această lege și ordonăm ca ea să fie învestită cu sigiliul Statului și publicată prin *Monitorul Oficial*.

Dat în București, la 27 Maiu 1909.

Carol.

Ministrul instrucțiunilor
publice și al cultelor,
Sp. Haret.

Ministrul de justiție,
T. Stefan.

No. 1.831.

Regulament

al școlii superioare de medicină veterinară

CAP. I

Cursuri, conferințe, lucrări practice și excursii

Cursuri

Art. 1. — Științele prevăzute la art. 3 din legea de organizare a școlii superioare de medicină veterinară sunt repartizate pe 5 ani de studiu, precum urmează:

ANUL I

1) Chimia biologică cu toxicologia (partea chimică); 2) Anatomia descriptivă; 3) Istologia generală; 4) Embriologia; 5) Fiziologia; 6) Teratologia.

ANUL II

1) Botanică; 2) Zoologia; 3) Fiziologia cu istologia comparată; 4) Parasitologia; 5) Agronomia; 6) Potcovit normal (igienic); 7) Exteriorul animalelor domestice.

Facsimil nr. 1 – Legea nr. 1824 din 27 Mai 1909, Legea Haret-Athanasiasu, care cuprinde în total 34 articole și este însoțită de un Regulament de funcționare.

LEGEA TRANSFORMĂRII ȘCOALEI SUPERIOARE DE MEDICINĂ VETERINARĂ ÎN FACULTATE

Expunere de motive

Încă dela anul 1900, de când în școala superioară de medicină veterinară condițiile de admitere pentru candidați erau, ca și pentru celelalte instituții similare înglobate în Universitate, de a avea 8 clase de liceu, s'a constatat că această școală a fost scoasă într-o stare de inferioritate față de celelalte instituții școlare în cari condițiile de admitere erau egale, în special față de facultatea de medicină umană, deși amândouă au fost înființate în același timp de către medicul general Carol Davila, în aceeași condiții, cu studii asemănătoare, într-o dată și una și alta suau ramuri ale biologiei, dar cu aplicări diferite.

Având în vedere că:

1. Școala superioară de medicină veterinară este organizată după tipul universitar încă dela 1909;
2. Studenții nu suau admisi decât cu 8 clase de liceu;

Având în vedere că:

3. Corpul profesoral este recrutat, ca și la toate facultățile, în baza studiilor făcute în jură și în străinătate, precum și a lucrărilor originale;

Având în vedere că:

4. Studiile ce se predau în această școală suau universale și asemănătoare celor dela facultatea de medicină umană, iar unele se fac împreună cu studenții acestei facultăți și cu acei dela facultatea de științe;

Având în vedere că:

5. Durata cursurilor este de 5 ani, în plus cel puțin 6 luni pentru prepararea în laboratoarele școlii a unei teze originale, și în baza căreia se obține numai titlul de medic veterinar;

Având în vedere că:

6. Senatul universitar din București, într'un consiliu ținut în luna Februarie 1920, a fost de avis, ca școala de medicină veterinară să fie transformată în facultate de medicină veterinară;

Având în vedere că:

7. Fostul ministru al instrucțiunii publice, d. profesor Borcea,

a depus în Parlamentul de sub guvernul d-lui Vaida un astfel de proiect, dar dizolvându-se în acel timp Parlamentul, legea nu s'a putut vota:

Având în vedere că:

8. Transformarea școlii de medicină veterinară nu necesită nici o schimbare în plus pentru Stat, întrucât se actualizează are laboratorii necesare pentru bunul mers al învățământului, iar venitul net ce p-l crează prin consultații și prepararea de servicii în trecut cifra de 500.000 lei;

Având în vedere că:

9. Necesitatea de a se crează cât mai mulți medici veterinari pentru satisfacerea nevoilor economice ale țării și păstrarea unei cât mai severe igienie publice, precum și lipurile mari de medici veterinari militari, evidențiate și mai mult decât cu intrarea hoțurilor în țară, întru cât pentru România interzicerea nu există decât o singură școală de medicină veterinară;

Având în vedere că:

10. Necesitatea de a se atrage către această ramură a științei medicale cât mai mulți tineri.

Supunem aprobării d-voastră următorul proiect de lege pentru modificarea articolelor următoare din legea învătământului de medicină veterinară, promulgată prin decretul regelui No. 1824 din 27 Mai 1909 și publicată în Monitorul Oficial No. 51 din 4 Iunie 1909.

MINISTERUL ÎNSTRUCȚIUNII

FERDINAND I,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României.

La fost de feld și știri, stăruite:
Corpul legislativ care votat și adoptat, și Noi sancționăm cele ce urmează:

LEGEA

Art. unic. Art. 1, 6 și 23 se modifică astfel:

Art. 1. Învătământul medicilor veterinari se dă în facultatea de medicină veterinară, care se încorporează universității din București.

Art. 6. Personalul didactic al facultății de medicină veterinară se compune din profesori titulari, conferențieri, șefi de lucrări și asistenți. Ei suau auxiliarii corpului didactic al celorlalte facultăți.

Art. 23. Facultatea de medicină veterinară conferă diplome de doctor în medicină veterinară după normele celorlalte facultăți. Pon-

tru obținerea ei, candidatul va trece examenul studiilor cari se predau în facultate în 5 ani și va susține o teză, care va fi o lucrare originală.

Diplomele obținute conferă posesorilor toate drepturile prevăzute de legi și regulamente.

Acastă lege s'a votat de Senat în ședința dela 5 Iulie anul 1921 și s'a adoptat cu majoritate de șaptezeci voturi, contra patru.

Vice-președinte, G. Mironescu.

(L. S. S.)

Secretar, E. Melidon.

Acastă lege s'a votat de Adunarea deputaților în ședința dela 19 Iulie anul 1921 și s'a adoptat cu majoritate de una sută nouă voturi, contra două.

Vice-președinte, Dr. Avram Imbroane.

(L. S. A. D.)

Secretar, D. Lazăr Iacob.

Promulgăm această lege și ordonăm ca ea să fie învestită cu sigiliul Statului și publicată în Monitorul Oficial.

Dat în București, la 22 Iulie 1921.

(L. S. St.)

FERDINAND

Ministru instrucțiunii ad-interim,

G. Argetoianu.

Ministru justiției,

M. Antonescu.

No. 3.429.

Facsimil nr. 2 – Legea transformării Școlii superioare de medicină veterinară în FACULTATE, nr. 3429 din 22 iulie 1921, ce cuprinde Expunerea de motive, în număr de 10, care modifică doar art. 1, 6 și 23 din Legea nr.1824 din 27 mai 1909, Legea Haret-Athanasie care are în total 34 articole.

Laboratoarele erau efectuate ca și în perioada anterioară transformării Școlii în Facultate, durata studiilor a fost de 5 ani, examenele se susțineau la fiecare materie prin prezentarea la trei probe (scris, oral și probă practică), se susținea o teză pentru obținerea titlului de doctor în medicină veterinară etc., în plus, se prevedea ca teza de doctorat să fie o lucrare originală executată în laboratoarele facultății, candidatul urmând să prezinte odată cu manuscrisul tezei și avizul departamentului sau laboratorului în care a lucrat și prin aceasta trebuind să se facă proba că, studentul a lucrat cel puțin 6 luni asupra subiectului. Era necesară și opinia asupra valorii lucrării pentru obținerea titlului de doctor în medicină veterinară.

S-a realizat, de asemenea, o repartizare mai judicioasă a disciplinelor (3, 37, 38). Urmărindu-se aceste îmbunătățiri, s-a ajuns în anul 1923 ca disciplinele și profesorii repartizați să fie după cum urmează: – Anatomie descriptivă și topografică – C. Gavrilesco (1, 3, 6, 12, 14, 28); – Patologia și clinica medicală – I. D. Poenaru (1, 3, 6, 42); – Anatomia patologică și microbiologia – P. Riegler (13, 18, 22, 34, 35); – Istologia generală și fiziologia animală – I. Athanasiu (1, 3, 6, 15); – Patologia și clinica boalelor contagioase – C. Motaș (1, 3, 6, 30); – Poliția sanitar-veterinară – C. Motaș; – Jurisprudența veterinară – C. Motaș; – Patologia și clinica chirurgicală – Gh. Udrișchi (1, 3, 6, 17); – Farmacodinamia și terapia generală – Gh. Slavu (1, 3, 6, 43); – Medicina experimentală și igiena – Al. Ciucă (11, 19, 23); – Parazitologia și inspecția sanitar-veterinară a alimentelor – I. Ciurea (1, 3, 6, 20, 21, 25, 26, 27); – Chimia biologică – R. Vlădescu (1, 3, 6, 42); – Zootehnia și exteriorul animalelor domestice – Gh. K. Constantinescu (3, 6, 29); – Fizica medicală (la Facultatea de științe) – C. Niculescu; – Botanica medicală (la Facultatea de științe) – Tr. Salacolu; – Zoologia descriptivă – A. Popovici-Bâznoșeanu; – Medicina operatoare și clinica obstetricală – Mihail Fălcoianu (3, 6); – Embriologie și teratologie – I. Drăgoiu (1, 3, 6); – Siderotehnia – I. Bucică (3, 6).

Luându-se în calcul necesitățile pregătirii complexe a medicului veterinar în raport de nevoile și nivelul de dezvoltare al societății românești din acea perioadă, precum și de nevoile practice din teren, în data de 15 Octombrie 1925, Ministerul Agriculturii cere Ministerului Instrucțiunii Publice să creeze, pe lângă programa existentă, șase conferințe, respectiv: – Conferința asupra laptelui și produselor derivate; – Conferința asupra apiculturii cu patologie apicolă; – Conferința asupra pisciculturii;

– Conferința asupra sericiculturii cu patologia specifică; – Conferința industriilor animale; – Conferința asupra economiei rurale și agronomiei.

Evoluția socială, dezvoltarea învățământului în general, precum și noile nevoi ale facultății, impuneau elaborarea unei noi reglementări legislative privind funcționarea facultății de medicină veterinară astfel, se trece la elaborarea unui nou regulament. Ministerul Instrucțiunii aprobă raportul nr. 114.137 din anul 1928, ce cuprindea această îmbunătățire a programei, fiind promulgat de Regele Mihai I, prin Decretul nr. 175 din 25 Ianuarie 1929 (Facsimil nr. 3), adică momentul intrării în vigoare a unui nou regulament al Facultății de Medicină Veterinară din București.

După transformarea școlii în facultate, numai după câțiva ani, se constată o creștere a numărului studenților înscriși. Dacă în anul universitar 1924–1925 facultatea avea un număr de 201 studenți (din care numai 5 erau fete), în anul universitar 1927–1928, numărul studenților ajunge la 300 (din care 9 fete). Odată cu această creștere a populației universitare, spațiile necesare procesului de învățământ devin insuficiente. Încercând o rezolvare, conducerea facultății ia hotărârea ca o parte a căminului studențesc să fie transformat în laboratoare și săli de curs. Se amenajează două amfiteatre și se construiesc, pe lângă sala de consultație, o sală de operație și un serviciu de radiologie.

Prevederile referitoare la calitatea de student și obligațiile acestuia răspundeau unor necesități imediate și anume: – Susținerea unui examen la înscrierea în facultate; – Durata școlarizării de 5 ani nu se modifică, dar crește numărul materiilor de specialitate eșalonate pe fiecare an; – Examenele pentru obținerea diplomei de doctor în medicină veterinară se stabilesc la șase; primele cinci examene se dau la finele fiecărui an de studiu și se referă la materia parcursă în anul respectiv, cel de al șaselea examen se susține la finalul anului V; – Examenele constau din două probe: o probă practică și una orală, dar proba practică fiind eliminatorie. După promovarea celor cinci examene se susține o teză de doctorat tipărită; – Tema lucrării pentru obținerea diplomei de doctor în medicină veterinară se lasă la alegerea candidaților. Subiectul se anunță în scris decanatului avizat de profesorul conducător de lucrare; – Termenul de întocmire al tezei este de șase luni.

MIHAI I.

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României.

La toți de față și viitorii, așdulate:

Asupra raportului ministrului Nostriu secretar de Stat la Departamentul Instrucțiunii cu Nr. 114.137 din 1928,

Am decretat și decretăm.

Art. 1. Aprobăm alăturatul proiect de regulament al facultății de medicină veterinară din București.

Art. 12. Ministrul Nostriu secretar de Stat la Departamentul Instrucțiunii este înstrăinat cu aducerea la îndeplinire a prezentului decret.

Dat în București, la 25 Ianuarie 1929.

În numele Măiestritului Sale Regelui Mihai I.

Nicolae, Principe al României.

Miron, Patriarhul României.

George Burdagan

Ministrul Instrucțiunii,
N. Costăcheanu.

Nr. 175.

Regulamentul Facultății de medicină veterinară

CAPITOLUL I

Art. 1. — Înscriserea în Facultatea de medicină veterinară se face dela 1-15 Octombrie la secretariatul Facultății.

Dela 15 Octombrie până la 1 Noiembrie se mai pot acorda înscrieri de către decan în cazuri speciale bine motivate.

Art. 2. — Pentru a fi înscris în Facultatea de medicină veterinară, candidatul va alătura cererii sale următoarele acte:

a) Diploma de bacalaureat și certificatul anului preparator;

b) Actul de naștere;

c) Conșimțământul părinților sau al tutorilor pentru înscriere, când studentul este minor.

Secretariatul va elibera o chitanță, după un formular dat, cu Nr. și data de înregistrare a cererii, precum și numărul actelor depuse.

Aceste vor forma un dosar al studentului și se vor păstra la secretariatul Facultății până la terminarea studiilor sau până la exmatriculare.

Studentul înscris este obligat a-și declara domiciliul la secretariatul Facultății, ca și orice schimbare de domiciliu.

Art. 3. — Dosarul fiecărui student va mai conține pe lângă cererea de înscriere cu actele sale:

a) Formularul în care se înscrie numele, pronumele, înscrupțiunile, examenele și toate actele studentului;

Aplicatura și boalele albinelor.

Art. 11. — La începutul fiecărui an școlar consiliul profesoral fixează programul materiilor pe zile și ore de cursuri, lucrări practice și conferințe. Acest program se va afișa la cancelaria decanului, la laboratorii, clinici, spitale și institutele facultății.

Modificări în acest program se vor putea introduce numai cu anunțarea și aprobarea decanului.

Art. 12. — Cursurile de boale contagioase, de inspecția alimentelor de origine animală, de zootehnie și genetică, de clinica obstetrică, de clinică contagioasă și de polipe sanitare, de agromie, vor fi însoțite de excursii care se vor face la sărbători și vacanțe sau oricând, cu avizul decanului.

Pentru inspecția alimentelor studenții din anul V vor face un stagiu de abator dela 1 Martie la 15 Mai, în serii care vor fi fixate de decan.

Pentru clinici, zootehnie, igienă veterinară, studii laptești, studenții din anul IV și V vor face în serii stagii speciale în vacanța mare la instituțiile și stațiunile zootehnice ale Statului și la clinicele și institutele facultății, după un program stabilit de profesorii respectivi.

Toate stagiile sunt obligatorii.

Art. 13. — Studenții vor face lucrări practice și exerciții în laboratorii, infirmerii, spitale și institutele facultății, paralel cu cursurile și conferințele teoretice după programul stabilit.

Pentru istologia normală și patologică, microbiologia, studenții sunt obligați a face câte o colecție de preparate microscopice. La clinici studenții vor redacta foi de observații care vor fi vizate de șefii de clinici și profesorii respectivi.

La zootehnie studenții vor alătura la fișele stagiilor zootehnice memorii sau observații după un program special.

La anatomia patologică vor redacta procese-verbale de autopsie, din care unul va fi prezentat la examenul de doctorat.

La polipe sanitare, jurisprudență și medicina legală, studenții se vor exercita cu redactarea de acte corespunzătoare.

Art. 14. — Cursurile, conferințele și lucrările practice vor fi terminate în fiecare an școlar.

Art. 15. — Conferințele, deocârm, șefii de lucrări și de clinici sau chiar persoane străine de învățământ, dar având o pregătire specială vor putea fi înstrăinați cu predarea unor anumite părți din materiile, cu avizul consiliului facultății și a senatului universitar.

Art. 16. — Catedrele astăzi existente la punerea în vigoare a acestui regulament sunt următoarele:

1. Chimia biologică.
2. Anatomia comparată și anatomia topografică.
3. Fiziologia comparată a animalelor domestice.
4. Zoologia, parazitologia, inspecția sanitară a alimentelor de origine animală și industriile anexe.
5. Farmacologia, toxicologia și terapia generală, farmacia și arta de a formula.

didatul putându-se supune la un examen de materiile cari nu sunt în programele Facultății sau școlilor superioare de unde are diploma sau certificatele.

CAPITOLUL III

Art. 3. — Invățământul medicinei veterinare se predă în Facultatea de medicină veterinară. Studiile durează 5 ani.

Art. 10. — Cursurile Facultății de medicină veterinară cu lucrările practice corespunzătoare sunt următoarele:

Zoologia.

Botanica.

Chimia.

Fizica biologică.

Anatomia comparată descriptivă a animalelor domestice.

Istologia comparată, embriologia și teratologia.

Fiziologia comparată a animalelor domestice.

Farmacologia și toxicologia.

Chimia biologică.

Parazitologia.

Anatomia topografică.

Anatomia patologică.

Microbiologia.

Patologia generală și experimentală.

Igienă animalelor domestice.

Patologia și semiologia medicală.

Patologia și semiologia chirurgicală.

Patologia boalelor contagioase.

Obstetrică și ginecologie.

Terapia generală.

Arta de a formula.

Medicina operatorie.

Inspeția sanitară a alimentelor de origine animală și industriile anexe.

Legislația veterinară cuprinzând polipe sanitare veterinare.

Medicina legală veterinară, jurisprudența comercială veterinară.

Patologia și sicrotehnica podologică.

Exteriorul animalelor domestice.

Zootehnia generală și genetică.

Zootehnia specială.

Studiul alimentației animalelor.

Studiul lapteului.

Clinica medicală.

Clinica boalelor contagioase.

Clinica chirurgicală.

Clinica obstetrică și ginecologică.

Agromonia și economia rurală.

Piscicultura și boalele peștilor.

Sericicultura și boalele viermelor de mătase.

Facsimil nr. 3 – Ministerul Instrucțiunii Publice va aproba raportul nr. 114.137 din anul 1928, pentru îmbunătățirea Regulamentului Facultății de Medicină Veterinară, fiind promulgat de Regele Mihai I, Decretul nr. 175 din 25 ianuarie 1929

Corpul didactic în anul 1931 (Fig. 2) al Facultății de Medicină Veterinară din București, era format din absolvenții acesteia, dar cu stagii de specializare în străinătate.

Fig. nr. 2 – Corpul didactic al Facultății de Medicină Veterinară din București, în anul 1931

de la stânga la dreapta, în primul rând: R. Vlădescu, I. Ciurea, Gh. Udrischi, I. Poenaru-decan, P. Riegler, Gr. Slavu, Al. Ciucă; rândul II, în picioare: Fr. Popescu, Gh. Nichita, Gh. Iliescu, M. Fălcoianu, Gh. K. Constantinescu; rândul III: H. Dagonfski, I. Bucică, I. Bădescu, E. Apostoleanu, M. Mihăilescu; rândul IV: N. Tuschak, D. Nicolau, V. Soituz, Al. Vechiu, Al. Panu, I. Borcilă; rândul V: V. Stamo, P. Homutov, O. Vlăduțiu, V. Gheție.

După anul 1929, în activitatea facultății se resimt urmările crizei economice din anii 1929–1933, dar și de măsurile luate de Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor (ministere contopite); în timpul ministeriatului, îndeosebi a lui Nicolae Costăchescu. Reducerea finanțării de la buget impune anumite restricții administrative cum ar fi: radierea unor posturi de asistenți și preparatori, sistarea acțiunii de dotare a laboratoarelor cu aparatură, restrângerea achiziționării de materiale de laborator consumabile, restrângerea cheltuielilor prevăzute în bugetul anual pentru efectuarea cercetării științifice la catedre etc. (39).

În anul 1931, prof. Gheorghe Udrischi (17) a fost ales *senator de Suceava*, participând la alegeri ca independent – în legislația 1931–1932 sub

Guvernul condus de Nicolae Iorga, propus în calitate de medic veterinar originar din Fălticeni, precum și cea de om de știință, nefăcând parte din niciun partid politic. A făcut cunoscută parlamentarilor români, activitatea corpului didactic și a studenților din Facultate, organizând și o vizită la FMV din București (Fig. nr. 3).

Fig. nr. 3 – Vizita delegației, în frunte cu Nicolae Iorga, președintele Consiliului de Miniștri și Ministru al Instrucțiunii Publice și al Cultelor, la Facultatea de Medicină Veterinară, însoțită de profesorul Gh. Udrischi (cel cu pălăria în mâna dreaptă), *senator independent de Suceava, ca om de știință*, în legislația 1931-1932 sub guvernul condus de Nicolae Iorga.

Cu toate că eforturile cadrelor didactice mențin activitatea instructivă la standarde superioare, noua situație impune elaborarea în anul 1936 a unui nou regulament gândit în sensul îmbunătățirii activității generale, dar nu se aduc schimbări organizatorice majore față de regulamentul din anul 1929, el prevede funcționarea a 15 catedre și 5 conferințe, durata studiilor rămânând la 5 ani, iar examenele de doctorat rămân în număr de 6, fiind finalizate cu susținerea unei teze originale, tipărite.

Legiuirile din anul 1929 și cele din 1936 vor fi modificate abia în anul 1938, când prin noi prevederi legislative, se încearcă unele îmbunătățiri ale activității didactice și de cercetare științifică, se constată totodată o creștere permanentă a numărului studenților înscriși, atât din România Reîntregită, cât și din unele țări din Balcani, se ajunge ca, după 1936, facultatea să aibă peste 400 de studenți înscriși, dintre aceștia 37 erau fete (Tabelul nr. 1), acest prag nu va mai fi depășit până în anul 1948, date publicate de istoricul Ovidiu Bozgan (www.muzeulbucurestiu-lui.ro/www.cimec.ro). Drept urmare, are loc și creșterea numărului de medici veterinari practicieni, care ajunge în anul 1924, la o încărcătură

adecvată, pentru fiecare medic veterinar pe: ținuturi, km², comune, animale (Tabelul nr. 1).

**TABEL CU STUDENȚII ÎNSCRIȘI LA MEDICINĂ VETERINARĂ
1918-1940**

An universitar	Total studenți	Băieți	Fete	Studenți de origine etnică română
1918-1919	46	–	–	–
1919-1920	101	–	–	–
1920-1921	128	–	–	–
1921-1922	121	–	–	81
1922-1923	160	–	–	–
1923-1924	169	–	–	–
1924-1925	201	196	5	129
1925-1926	189	184	5	110
1926-1927	228	221	7	136
1927-1928	300	291	9	211
1928-1929	333	326	7	229
1929-1930	326	314	12	272
1930-1931	389	375	14	328
1931-1932	427	403	24	388
1932-1933	438	403	35	391
1933-1934	442	396	36	380
1934-1935	402	364	38	353
1935-1936	401	364	37	346
1936-1937	406	372	34	325
1937-1938	445	408	37	379
1938-1939	425	394	31	367
1939-1940	419	393	26	355

Tabel nr. 1 – Încărcătura pentru fiecare medic veterinar pe ținuturi: km², comune, nr. de animale

Nr. crt.		km ²	comune	nr. animale
1.	Moldova	637	11	28.752
2.	Muntenia	589	8	16.367
3.	Oltenia	863	22	37.535
4.	Dobrogea	969	8	29.304
5.	Basarabia	822	30	35.556
6.	Bucovina	298	10	11.371
7.	Transilvania	403	16	15.027
România în medie		500	14	20.000

Tabel nr. 2 – Studenți înscriși la medicină veterinară (1918-1940)

Ulterior, prin „Legea pentru modificarea și completarea legilor privitoare la învățământul superior”, apar schimbări și în planul de învățământ al facultății de medicină veterinară din București, ajungându-se la o structură specială; Numărul catedrelor se reduce la 13, iar cel al conferințelor crește la 7, modificarea realizându-se prin contopirea unor catedre și crearea altora.

– Catedra de microbiologie și anatomie patologică este despărțită în două catedre: Microbiologie și respectiv Anatomie patologică;

– Catedra de parazitologie și inspecția sanitară a alimentelor este transformată în: Catedra de zoologie și parazitologie, cu o conferință de inspecția alimentelor;

– Catedra de igienă veterinară și patologie generală a fost transformată în Catedră de igienă și alimentație;

– Catedra de patologie și clinică chirurgicală în: Catedra de medicină operatoare și patologie;

– iar Catedra de obstetrică, patologie și clinică bovină sunt contopite într-o catedră și o conferință.

Dar aceste schimbări, modificări, comasări și denumiri ale catedrelor nu au dus la îmbunătățirea muncii didactice, fapt că numai la câțiva ani s-a considerat necesar să se intervină din nou, preconizându-se o îmbunătățire a procesului de învățământ. Schimbarea a constat din nou în regrouparea disciplinelor incluse în programa de învățământ, din aceasta rezultând 14 catedre și 7 conferințe. Evident, aceste modificări succesive vizau, o mai bună organizare și funcționare a procesului instructiv-educativ.

De altfel, așa cum s-a mai menționat, realizarea acestui deziderat va face ca, după anul 1940, să se producă o nouă creștere a numărului candidaților care s-au înscris la examenul de admitere. Sporirea numărului de candidați a permis desigur o mai bună selecție (a se vedea datele din Tabelul nr. 1), dar, de bună seamă, în situația dată, creșterea numărului de studenți care urmau cursurile facultății creau unele dificultăți în realizarea unui învățământ performant, deoarece spațiile rezervate studiului, laboratoarele și sălile de curs, devenise deja insuficiente.

Având în vedere depășirea competențelor din partea unor profesioniști, spre exemplu, cea a corpului agronomilor, care tindeau din ce în ce mai tare ca problemele legate de creșterea animalelor, deci cele zootehnice, să le revină în totalitate, se explică faptul că în data de 15 decembrie 1942 este lansat concursul pentru proiectarea campusului Institutului de Agronomie din București, amplasat în B-dul Mărăști nr. 59, unde conform documentației tehnice, arhitecții trebuiau să aibă în vedere următoarele aspecte menționate la punctul 5, care se refereau la pavilionul producției animale ce urma să cuprindă: zootehnia, anatomia și fiziologia animală, medicina veterinară, pescuit și piscicultură, zootehnia animalelor mici, lăptăria. Apoi, concursul pentru construcția campusului agronomie, s-a încheiat în

data de 1 iunie 1943, fiind depuse nu mai puțin de 16 proiecte, câștigător fiind desemnat arhitectul Alexandru Zamfiropol.

Acele prevederi, menționate la punctul 5, nu s-au mai realizat, întrucât, în România interbelică se construise și era, deja, de mai mulți ani, în stare de funcționare (din anul 1930), în cadrul Facultății de Medicină Veterinară, arondată Universității din București, un institut de profil și anume: INSTITUTUL NAȚIONAL ZOOTEHNIC, ctitoria principală a profesorului Gh. K. Constantinescu. Acesta a fost construit între anii 1926–1930, în baza *Legii pentru creșterea, îmbunătățirea și apărarea sănătății animalelor*, votată de către Parlament în Decembrie 1925, și promulgată în ianuarie 1926. Tot prof. Gh. K. Constantinescu a întocmit și primul program de activitate și cercetare, prin care au fost stabilite și formulate problemele care trebuiau cercetate prioritar, cea dintâi fiind studierea și cunoașterea materialului zootehnic existent în țara noastră. Atât modul de organizare, cât și planul activității de cercetare, oglindite în analele și publicațiile periodice ale Institutului, au stârnit aprecieri elogioase și admirație din partea oamenilor de știință din întreaga lume.

Prof. Gh. K. Constantinescu a organizat pentru prima dată în țară rețeaua de centre pentru colectarea, transportul și distribuirea laptelui și derivatelor lactate în condiții igienice, în jurul orașelor și zonele industriale. A inițiat (la stațiunile experimentale ale Institutului Național Zootehnic și unele gospodării sătești) demonstrații practice pentru prepararea și folosirea nutrețului murat (silozului) în alimentația animalelor, îndeosebi a bovinelor, metodă de preparare necunoscută până atunci în țara noastră.

Pe lângă Institutul Național Zootehnic, de numele profesorului Gh. K. Constantinescu se leagă înființarea diferitelor instituții și formațiuni zootehnice, ca și inițierea numeroaselor acțiuni cu caracter organizatoric, demonstrativ și propagandistic etc., prin care știința și metodele zootehnice au pătruns treptat în lumea satelor. În acest scop, el i-a atras pe micii crescători de animale în asociații profesionale, a înființat secții zootehnice în câteva localități din provincie – filiale ale Institutului Național Zootehnic, a organizat expoziții zootehnice pentru cele mai productive rase de animale, precum și cursuri pentru cei mai buni crescători, cu acordarea de premii în bani.

Menționăm că, în anul 1924, din inițiativa Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România, a fost organizat primul *Congres*

Național Zootehnic și Igienă Veterinară, care s-a desfășurat în zilele de 12–14 Septembrie în inima Ardealului, la Cluj. Concomitent cu desfășurarea Congresului a avut loc și Expoziția Zootehnică a Ardealului și Banatului. Detalii privind acest Congres se găsesc în Buletinul Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare, Anul V, No. 6–8 Iunie-August, 1924 (Fig. nr. 4).

Medaliile dedicate crescătorilor de animale sunt prezentate pe coperta 4 a Buletinului Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare, Anul V, No. 6–8 Iunie-August, 1924 (Fig. nr. 5).

Comitetul de organizare al primului *Congres Național de Zootehnie și Igienă Veterinară*, cu caracter științific de pe tot cuprinsul României Reîntregite, a fost alcătuit din specialiști din cercetarea zootehnică, din rețeaua medical-veterinară și din învățământ (Fig. nr. 6).

Sub auspiciile Ministerului Agriculturii și Domeniilor au fost organizate expoziții zootehnice județene, pentru care au fost bătute medalii, spre exemplu pentru anul 1925 (Fig. nr. 7).

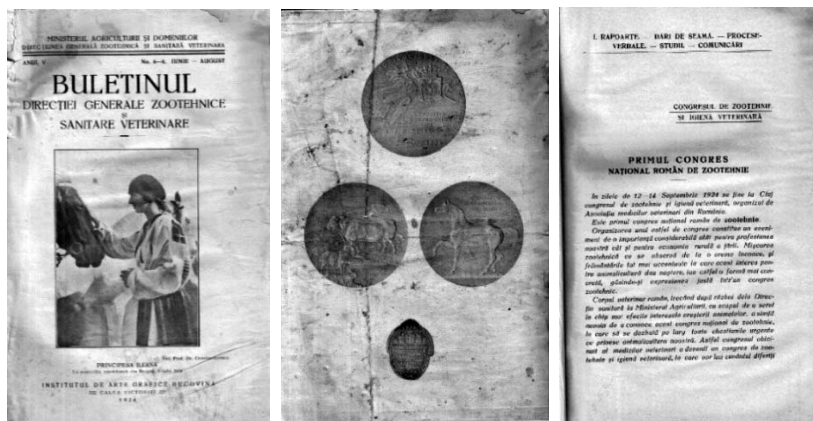

Fig. nr. 4 – Buletinul Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare, Anul V, No. 6-8, iunie-august, 1924: coperta 1, foto principesa Ileana (stânga); coperta 4, medalii (mijloc): raport la primul Congres național român de zootehnie (dreapta)

Fig. nr. 5 – Medalii dedicate crescătorilor de animale, prezentate pe coperta 4 a Buletinului Direcției Generale Zootehnice și Sanitare Veterinare, Anul V, No. 6 – 8 iunie – august 1924.

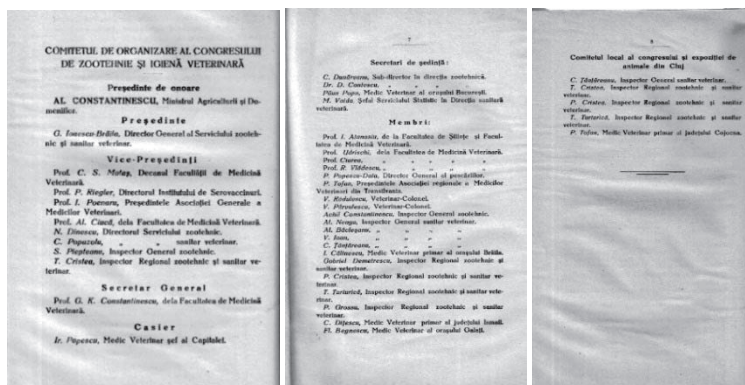

Fig. nr. 6 – Comitetul de organizare al primului Congres Național de Zootehnie și Igienă Veterinară, din 12-14 septembrie 1924, care s-a ținut în aula Academiei Agricole din Cluj.

Fig. nr. 7 – Expoziții zootehnice județene organizate de Ministerul Agriculturii și Domeniilor când au fost bătute medalii: fără specificarea anului (stânga); cele pentru anul 1925 (mijloc); specii de animale prezentate (dreapta).

Pe data de 8 octombrie 1925, la Chișinău, se deschide prima Expoziție a Basarabiei la care a participat familia regală în prezența regelui Ferdinand, reginei Maria, primului ministru I. Brătianu, altor membri ai guvernului și delegaților din orașele și satele din Basarabia.

Expoziția Generală și târgul de mostre s-au desfășurat în Palatul Sfatului Țării (Fig. nr. 8), acolo unde cu 7 ani în urmă se decisese Unirea Basarabiei cu România. Pe teritoriul din împrejurimi au fost amenajate numeroase pavilioane, în care au fost amplasate 21 de secții care prezentau cultura tradițională a ținutului și nu numai. Portalul principal al expoziției se găsea pe str. M. Kogălniceanu colț cu actuala str. S. Lazo. Cu această ocazie au fost construite porțile de intrare la expoziție, iar fiecare participant și-a amenajat câte un pavilion. La expoziție au participat țări europene ca: Italia, Franța, Polonia, Cehoslovacia și țara gazdă, România. Din partea Basarabiei au fost deschise Pavilionul metalurgic și Pavilionul agricol de păsări și animale. Ca vizitatorii să se relaxeze la expoziție era instalat și un scrânciob, care era folosit atât de adulți cât și de copii. Poze de la Expoziția Metalurgică și Agricolă din 1925 sunt în expoziția Muzeului de Istorie al Orașului Chișinău.

Fig. nr. 8 – Expoziția Generală și târgul de mostre din Chișinău: portalul principal al expoziției de pe str. M. Kogălniceanu (stânga); Palatul Sfatului Țării (mijloc); festivitatea de inaugurare a expoziției din 8 octombrie 1925

În cadrul României Reîntregite, Chișinăul găzduia una dintre cele mai cosmopolite și cochete expoziții internaționale. Următoarea expoziție de acest gen a fost inaugurată în 1933. Ajuns acum în ruine, în acea perioadă, spațiul prezenta o adevărată oază de modernitate și de bun gust. Construcțiile prezentate în imagini au fost completamente distruse de către sovietici la începutul anilor 1960, cu excepția Palatului Sfatului Țării, care astăzi găzduiește Academia de Muzică, Teatru și Arte.

Evenimentele politice de după 23 August 1944 au adus întregului învățământ românesc, schimbări de structură și organizare. Așa cum era firesc, schimbările s-au răsfrânt și asupra învățământului de profil fiind determinate în parte, de noua politică agrară a regimului totalitar.

Primii ani de după 1944 evidențiau consecințele secătuirii potențialului național datorită îndelungatei acoperiri a nevoilor frontului și a distrugerilor pricinuite de trecerea trupelor străine și, mai apoi, de staționarea armatei sovietice pe teritoriul României. Se adăuga la acestea, mobilizarea populației în alte domenii și priorități, cu scoaterea ei din circuitul productiv. Erau apoi pierderile de vieți omenești, pe front sau în condiții restrictive și, în sfârșit, era acea secătuire a economiei prin exodul tuturor resurselor sale; exodul peste graniță a bogățiilor țării prin sovromurile vremii, ordonate în eșaloanele marilor despăgubiri de război pe care România a trebuit să le plătească. A trecut apoi și răstimpul necesar noilor forțe politice să se organizeze și să ia conducerea și astfel a început epoca *reformelor* și *contrareformelor* într-o conjunctură de cataclism social, iar schimbările survenite în învățământ, schimbări care au avut o bază „socială”, o motivație economică și un suport politic, s-au inspirat constant din realitatea țării vecine, copiind de fapt *ad literam*, modelul sovietic.

Noua orientare se conturează odată cu instalarea guvernului Petru Groza la 6 martie 1945, guvern al cărui prim pas 1-a constituit „Legea pentru înfăptuirea reformei agrare”, publicată în Monitorul Oficial din 23 martie 1945. Au fost expropriate 1.468.000 ha suprafață din care 1.109.000 ha au înglobat loturile de împrăștiere pentru 918.000 de țărani, iar pe restul pământului (359.000 ha) s-au înființat gospodăriile agricole de stat și ferme experimentale și didactice. „Măsura” a eliminat marea proprietate agricolă și a marcat, în același timp, începutul etatizării și colectivizării agriculturii românești. „Motivația” a constituit-o necesitatea ca producția agricolă să fie în măsură de a răspunde cerințelor economiei moderne, de unde apare relevantă ideea cooperativizării, deziderat care a căpătat realitate

prin hotărârea plenarei din 3–5 martie 1949. „Înscrierea în colectivă” s-a realizat printr-un proces îndelung (1949–1962), liberul arbitru fiind susținut de metode coercitive.

Procesul a cunoscut practic două etape: etapa întovășirilor, ca formă intermediară între proprietatea privată și cea colectivă, și etapa cooperativelor agricole (în 1963 existau deja 1250 de întovășiri, însumând 239.100 de familii). Politica agrară a regimului prevedea dezvoltarea unui sector de stat format din ferme mari producătoare de semințe, animale de rasă, producție vegetală etc. Suprafața acestor unități de stat a fost inițial de 245.000 ha., la care se adaugă în 1949 (Decretul nr. 83 publicat în M.O. la 1 Martie 1949), încă 472.000 ha. Față de acest potențial agricol, producția zootehnică s-a structurat și ea de o manieră adecvată.

S-au construit începând cu anul 1964, mari complexe de creștere a animalelor și s-a prevăzut o sporire continuă a efectivelor care le populau, fapt care a cerut suplimentarea personalului distribuit în sectorul zootehnic, personal specializat. Toate acestea vor determina o anume: „gândire” și „regândire” periodică a organizării învățământului de specialitate, zootehnic și medical-veterinar.

B. Soarta Facultății de Medicină Veterinară după intrarea în vigoare a Legii învățământului din 3 August 1948

Între obiectivele principale ale Legii învățământului din 3 august 1948, „Decretul nr. 175”, s-au aflat: formarea tinerilor în spirit comunist, controlul strict al școlilor elementare, medii și superioare, prin suprimarea autonomiei universitare, precum și asigurarea cadrelor pentru planul de industrializare, prin extinderea învățământului tehnic mediu și superior.

Școlile particulare, inclusiv cele confesionale sunt naționalizate, Academia Romană este transformată în Academia Republicii Populare Române, profesorii vechii orânduiri sunt dați afară și chiar trimiși în închisori fără judecată, printre care și prof. medic veterinar Alexandru Ciucă. De o deosebită importanță s-a dovedit a fi articolul 32 care prevedea în mod expres: *Actualele facultăți și școli de învățământ superior vor fi restructurate conform prezentei legi. În acest scop, se vor putea desființa catedre inutile, altele vor putea fi raționalizate după necesități, sau se vor crea catedre noi.* Această dispoziție oferea calea legală pentru epurările cadrelor didactice „necorespunzătoare”, acțiune care avea un scop precis – eliminarea persoanelor care prin autoritatea lor morală îi puteau influența pe elevi și studenți.

Pentru învățământul românesc, perioada marilor schimbări începe prin aplicarea Legii privind reforma învățământului, când s-a emis Decretul nr. 175, publicat în M.O. din 3 August 1948, unde la învățământul tehnic, legea prevedea organizarea a două categorii de instituții:

- universități și politehnici;
- institute de învățământ superior.

Universitățile și politehnicele urmau să fie dependente de Ministerul Învățământului Public și să asigure cadrele necesare pentru învățământ, cercetare și instituțiile superioare de stat.

Institutele de învățământ superior urmau să fie dependente de Ministerul Învățământului Public sau de Ministerul de resort și să pregătească „cadrele necesare „producției”.

Schimbările se produc și la nivelul învățământului agricol din București. Facultatea de Agricultură care se afla arondată Politehnicii se desprinde de aceasta. Legea prevede înființarea a două institute: Institutul Agronomic și, Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară.

– Institutul Agronomic urma să se constituie din trei facultăți: Facultatea de Agricultură, Facultatea de Horticultură și Facultatea de Mecanizarea Agriculturii.

– Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară trebuia să aibă în componență trei facultăți, respectiv: Facultatea de Zootehnie, ca facultate nou înființată după modelul sovietic și Facultatea de Medicină Veterinară, care la acea dată se afla arondată Universității din București, precum și cea de-a treia, Facultatea de Piscicultură de la Constanța, care apoi s-a mutat la Galați.

Noua structură preconizată de reforma din 1948 va rămâne în vigoare până în 1952 când se produce o nouă schimbare organizatorică. De data aceasta se prevedea fuzionarea celor două institute ale domeniului, respectiv Institutul de Agronomie și Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară.

Conform legii învățământului, prin Decretul nr. 175, publicat în M.O. din 03 August 1948 (Fig. 9), se înființează Facultatea de Zootehnie, iar împreună cu Facultatea de Medicină Veterinară din București și Facultatea de Piscicultură de la Constanța (care apoi s-a mutat la Galați), formează Institutului de Zootehnie și Medicină Veterinară din București (IZMV-B), al cărui prim Rector, a fost prof. dr. Ilie Popovici: născut la 30 Octombrie 1902, comuna Budăi, azi în Republica Moldova – decedat la 11 Octombrie 1982, București, devenit membru corresponsent al Academiei Române din 2 Iulie 1955.

Conform aceleiași legi a învățământului, din 03 August 1948, se înființează și Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară din Arad (IZMV-A), care va funcționa până în anul 1957, când se desființează, iar studenții de la Medicina Veterinară își vor continua studiile la București, în timp ce studenții de la Facultatea de Zootehnie, se vor transfera la Timișoara.

Profesorul Popovici Ilie (Fig. nr. 10) conduce IZMV din București până la data de 01.12.1950, când este transferat de la IZMV din Arad, prof. dr. Oprescu Aurel (Fig. nr. 11) titular la disciplina de Parazitologie-Zoologie, care va conduce IZMV din București în calitate de Rector, în perioada 01.12.1950 – Decembrie 1951; după care IZMV din București se unește cu Institutul Agronomic, formând Institutul Agronomic din București, ca apoi din anul 1952 funcționează până în anul 1990, sub denumirea de Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București.

Odată cu intrarea în vigoare a noii Legi a învățământului, din anul 1948, consecutiv instalării noului regim politic în România, profesorul Al. Ciucă este îndepărtat definitiv din învățământ în anul 1948, exclus și din Academia Română, iar în locul său este numit la catedră prof. dr. Ilie Popovici, care era și Rectorul noului institut constituit și anume: Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară din București.

Prof. univ. dr. Aurel C. Oprescu a împărțit aceeași soartă tristă, dar în anul 1952, locul său la Catedra de Parazitologie-Zoologie este ocupat de conferențiarul Alexandru Niculescu (fost Mihăilescu), care devenise și decanul Facultății de Medicină Veterinară din București, în intervalul 1952–1957. Ceva mai târziu, în anul 1957, a fost dat afară din învățământul superior și prof. univ. dr. Ion Adameșteanu, pe lângă multe alte minți luminate ale profesiei medicale veterinare.

În anul 1949, activitățile Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România și a Societății de Medicină Veterinară au fost suspendate/interzise (nu desființate) de către regimul comunist, măsură aplicată la toate organizațiile profesionale și științifice.

La 1 septembrie 1956, prof. Al. Ciucă participă la ședința Societății de Științe Medicale din

Fig. nr. 9 – Decret
Nr. 175, în Monitorul
Oficial pentru Reforma
învățământului
/3.08.1948

Fig. nr. 10 – Prof. univ. dr. Popovici Ilie, primul Rector al I.Z.M.V. din București, 1948 – 1950

Fig. nr. 11 – Prof. univ. dr. Oprescu C. Aurel, al doilea rector al I. Z. M. V. din București, 1950 – 1951

Republica Populară Română, ocazie cu care se constituie Secția de Medicină Veterinară, în care acad. m.c. prof. Al. Ciucă este ales președinte de onoare al Consiliului Secției de Medicină Veterinară (Fig. nr. 12), iar ca președinte activ a fost ales acad. prof. dr. Radu Vlădescu. În Consiliul Secției, prof. dr. Gheorghe Nichita este ales unul dintre vicepreședinți, alături de acad. m.c. prof. univ. dr. Ilie Popovici și de prof. univ. dr. Stamatin Nicolae.

Fig. nr. 12 – Revista *Probleme Veterinare*, nr. 2 (stânga); constituirea Secției de medicină veterinară la 1 septembrie 1956, în cadrul Societății Științelor Medicale (dreapta)

Anul 1952 aducea în prim plan două evenimente de importanță majoră: împlinirea a 100 de ani de la înființarea Școlii de Agricultură de la Pantelimon și împlinirea a 100 de ani de la moartea marelui revoluționar pașoptist Nicolae Bălcescu. Comemorarea celor două evenimente a condus la hotărârea ca instituția nou formată prin unificarea Institutului Agronomic cu Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară să poarte numele marelui revoluționar. Ia ființă astfel, în anul 1952, Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București (Fig. nr. 13 stânga), fiecare din cele două institute componente aducând cu sine facultățile dependente, domeniu în care apăruseră deja oarecare modificări. La acea dată, Institutul Agronomic avea în componență, Facultatea de Agricultură, Facultatea de Horticultură, Facultatea de Mecanizarea Agriculturii și Facultatea de Construcții și Mașini Agricole, iar începând din 1970 va îngloba și Facultatea de Îmbunătățiri Funciare.

La rândul său, Institutul de Zootehnie și Medicină Veterinară care la data fuzionării avea în componență trei facultăți, respectiv, Facultatea de Zootehnie, Facultatea de Medicină Veterinară și Facultatea de Piscicultură, intră în noua formulă de organizare numai cu două facultăți. Facultatea de Piscicultură (provenită din catedra de Piscicultură și bolile peștilor ce funcționa din anul 1929 în cadrul FMVB și din secția de Piscicultură înființată în 1930 în cadrul INZ), care-și avea sediul la Constanța, trece în 1952 în dependența Institutului de Construcții Navale din Galați.

Legislația aflată în vigoare, prevedea ca instituția nou creată să fie condusă de Senatul universitar, prin intermediul direct al Biroului de senat format din: rector, doi prorectori, secretarul științific, secretarul comitetului de partid, președintele comitetului sindical și președintele Uniunii asociației studenților comuniști. Rectorul asigura conducerea directă și reprezenta instituția în relația cu alte instituții și persoane. El este numit de Ministerul Educației și Învățământului fiind ales prin vot secret din rândul a trei candidați propuși de Senatul universitar. Prorectorii sunt numiți de Ministerul Educației și Învățământului, la propunerea rectorului care este obligat să consulte în prealabil Senatul universitar. Durata unei legislaturi era de 4 ani. În perioada 1952–1989, la conducerea instituției s-au succedat, în principal, rectori a căror specialitate ținea de facultățile de profil agricol, urmărindu-se în același timp ca unul din cei doi prorectori să fie specializat în zootehnie sau medicină veterinară.

Din data de 5 octombrie 1992, IANB – București și-a schimbat

denumirea, devenind „Universitatea de Științe Agronomice din București”, aprobată prin Ordinul Ministrului Învățământului și Științei nr. 5590/1992, la cererea Senatului Universității nr. 4757/1992 și 7011/1992, iar apoi din anul 1995, conform HG 568/1995, funcționează și în prezent sub numele de Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București (Fig. nr. 13 dreapta), iar campusul universitar din B-dul Mărăști nr. 59 se întinde pe o suprafață de teren de 38 ha.

Fig. nr. 13 – Pavilionul principal al Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București, B-dul Mărăști, nr. 59, sectorul 1 (stânga); se schimbă titulatura în 1995 devenind: Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară. (dreapta)

Problema coliziunii competențelor specialităților agronomice și zootehnice poate ușor fi înțeleasă și din cuprinsul cărții intitulată: *Manualul inginerului agronom*, vol. III, *Zootehnia*, apărut la Editura Tehnică, R.P.R., în anul 1954 (Fig. nr. 14), în care majoritatea capitolelor sunt redactate

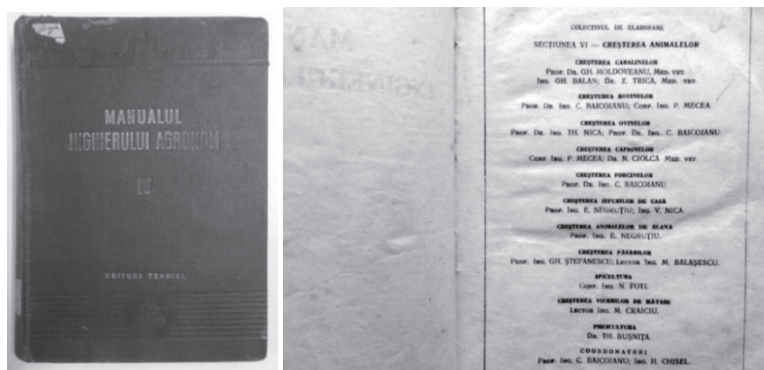

Fig. nr. 14 – *Manualul inginerului agronom*, vol. III, *Zootehnia*, apărut la Editura Tehnica RPR, în anul 1954 (stânga), unde sunt specificate capitolele și autorii respectivi (dreapta).

de ingineri agronomi, aceștia nefiind specializați în domeniul zootehniei, necunoscând bazele anatomo-fiziologice de funcționare a organismului diferitelor specii de animale de rentă, cu atât mai mult căile de ameliorare și sporire a producției animaliere.

Facultatea de Zootehnie înființată în anul 1948 după modelul sovietic, urmărindu-se reglementarea „politicii de cadre”, se transformă printr-o nouă hotărâre a Ministerului Învățământului în „Secție de Zootehnie”, alipindu-se Facultății de Agricultură cu care formează, împreună, Facultatea de Agricultură și Zootehnie. Aceasta din urmă, după cum s-a specificat, neavând statutul de facultate ci doar, de secție a Facultății de Agricultură.

În vara anului 1962 (în plină *periodă de dictatură comunistă* sub Gh. Gheorghiu Dej), secția de zootehnie își încetează activitatea, pregătirea cadrelor superioare necesare sectorului zootehnic urmând a se efectua numai prin Facultatea de Medicină Veterinară. Crescând numărul de studenți, activitatea didactică funcționa pentru a doua oară cu serii paralele, seria A și seria B, profilul și conținutul planului de învățământ a fost substantial restructurat, disciplinelor specifice pregătirii zootehnice fiindu-le repartizate, prin planul de învățământ, 50% din volumul total de ore (prin acest curriculum s-a început *zootehnicizarea* Medicinii Veterinare), din București, Iași, Cluj-Napoca și Timișoara.

După șase ani de tatonări, timp în care pregătirea cadrelor pentru creșterea animalelor s-a realizat efectiv în cadrul profilului larg al Facultății de Medicină Veterinară, ca urmare a unor intervenții la Ministerul Învățământului de către „unele personae interesate”. În anul 1968, Facultatea de Zootehnie a fost reînființată, definindu-se totodată și conținutul profilului „zootehnic” nou creat.

La reînființare, în toamna anului universitar 1968/69, Facultatea de Zootehnie și-a început activitatea cu studenți în primii trei ani de studii, organizându-se concurs de admitere doar pentru anul I și constituindu-se anii de studii II și III din absolvenți ai anilor I și II ai Facultății de Medicină Veterinară (cu studenții restanțieri, aflați în re/reexaminare, ce urmau a fi exmatriculați, dar acestora li s-a aprobat transferul la Facultatea de Zootehnie).

În cei 60 de ani de existență, Facultatea de Zootehnie din București a dat economiei naționale, respectiv, agriculturii, mii de ingineri zootehniști, specializați prin cursuri de zi, cât și prin cursuri fără frecvență. Unii s-au evindentiat, prin profesionalismul lor, în organele de decizie centrale sau locale,

în unitățile de producție de stat sau cooperatiste, în învățământul universitar, cât și în cel preuniversitar, în cercetarea științifică etc., ei demonstrând din plin menirea inginerului zootehnist în cadrul agriculturii organizate după acele principii de sorginte dictatorială, bazate pe proprietatea socialistă. Dar au fost și unii ingineri zootehniști cu funcții de răspundere care au adus prejudicii mari sectorului creșterii animalelor de rentă, fără să fi fost judecați și să dea socoteală pentru faptele lor iresponsabile.

Ulterior, Facultatea de Zootehnie din cadrul Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București își desfășoară activitatea în spiritul reformei curriculare inițiate de Ministerul Educației și Cercetării și de Consiliul Național de Evaluare Academică și Acreditare. În cadrul Facultății de Zootehnie s-au introdus specializări noi. Astfel, pe lângă specializarea Zootehnie, în anul 2000, când a fost autorizată funcționarea specializării Tehnologia producțiilor animale, acreditată în 2005 sub denumirea de Tehnologia Prelucrării Produselor Agricole. În anul 2003 a fost autorizată să funcționeze specializarea Piscicultură, acvacultură și prelucrarea peștelui, iar în anul 2006 și specializarea Cinegetică.

În anul universitar 2020/2021, în locul Facultății de zootehnie înființate în 1948, funcționează în cadrul USAMV din București, Facultatea de Ingineria și Gestiunea Producțiilor Animaliere, care are în componența sa două departamente: a. Departamentul de Științe formative în creșterea animalelor și industria alimentară; b. Departamentul de Tehnologii de producție și procesare.

Dar, situația de provizorat continuă, în luna august 1952, are loc mutarea disciplinelor preclinice ale Facultății de Medicină Veterinară, din rațiuni care au rămas „obscure” sau „necunoscute” la nivelul unor membri ai corpului profesoral, situație pe care o cunoșteau foarte bine „acoperiții”, care n-au dorit să explice nici măcar conducerii facultății din acea vreme, dar care, de bună seamă, trebuie să fi existat anumite motive obiective sau subiective. „Motivația” fie că servea interese străine învățământului, fie că se rezuma la a copia un model de organizare sovietic, fie că se avea în vedere un principiu la modă, acela a unificării formațiunilor existente și al creării unor unități gigant, fie, în sfârșit, urmărindu-se scoaterea unor unități de un anumit profil în afara centrului bucureștean care începea să se aglomereze.

Fără să se știe „de ce”, Facultatea de Medicină Veterinară din București (FMVB) este nevoită să-și părăsească propriul local și să se

mute în cartierul Băneasa, pe B-dul Ion Ionescu de la Brad nr. 4, unde va rămâne timp de un an, până în toamna anului 1953, decanul facultății la acea vreme fiind conferențiarul de la disciplina de zoologie, Alexandru Niculescu. În fapt, la Băneasa, neexistând un spațiu adecvat și nici suficient, s-au mutat numai disciplinele preclinice, numai anii I–III, în schimb anii mari, clinicile, au continuat să funcționeze în Splaiul Independenței nr. 105. Evident, toată această peregrinare a studenților, a corpului profesoral și a materialelor didactice ale facultății nu a fost de natură să îmbunătățească procesul de învățământ.

Procesul de învățământ s-a desfășurat în conformitate cu planul de învățământ, în chip evident, exigențele, de care s-a ținut seamă la întocmirea planului de învățământ, au depins de numărul de studenți admiși pe fiecare an de studiu, de organizarea internă în întregul ei, s-au structurat, și aveau să se deruleze pe linia directivelor de stat și a hotărârilor intervenite în politica agrară la nivel de țară, dar, în raport de interdependența firească între instituții de același profil sau de profil înrudit. Așa s-a întâmplat în anul 1957, când prin desființarea Facultății de Medicină Veterinară din Arad, studenții fiind transferați în capitală, numărul studenților de la FMVB se dublează brusc, impunând nevoia adaptării programei și a facilităților existente, la această sporire numerică. Schimbările de această natură, ca de altfel schimbările din întreaga perioadă în general, prin frecvența lor, prin modificarea structurii planului de învățământ și creșterea ponderii disciplinelor social-politice, prin permanenta încercare de adaptare la principii străine tradițiilor învățământului românesc, aveau să influențeze negativ actul didactic și – evident – calitatea lui.

În intervalul 1957–1961, Facultatea de Medicină Veterinară din București funcționează cu un număr dublu de studenți, rămânând singura facultate de profil din țară. Aglomerarea facultății și nevoia presantă de cadre specializate, nevoie acutizată și de construirea marilor complexe zootehnice și înmulțirea formelor de exploatare agricolă cooperatistă, determină conducerea de stat să hotărască înființarea unei noi facultăți de profil medical-veterinar și anume: la Iași, în anul 1961 (2).

Așa cum s-a menționat mai sus, în anul 1962, secțiile de zootehnie de la facultățile de Agricultură din București, Iași, Cluj și Timișoara se desființează, iar studenții trec integral „în lichidare”, devenind peste câteva luni medici veterinari, absolvenți de la Facultățile de Medicină Veterinară din București și Iași.

În același an, 1962, secțiile de zootehnie ale Facultăților de Agricultură din Cluj și Timișoara se transformă în facultăți de medicină veterinară, dependente de Institutul Agronomic din localitatea respectivă. În noua orientare a conducerii politice superioare, se preconiza pregătirea unui specialist unic atât pentru creșterea, cât și pentru îngrijirea sănătății animalelor (4, 5). Evident, din această rațiune, la nivelul planurilor de învățământ se iau o serie de măsuri privind sporirea ponderii disciplinelor de profil zootehnic, ajungându-se la un fel de „zootehnicizare” a medicinei veterinare.

Se trece, așadar, la un plan de învățământ de „tranziție” structurat pe 24 de discipline grupate în 10 catedre. Disciplinele cuprinse în planul de învățământ (ce se desfășura conform orarului, câte 48–52 ore pe săptămână, de dimineața până seara, cu ferestre aleatorii, inclusiv sâmbăta), iar acoperirea lor cu titulari, era următoarea: – Anatomie comparată – prof. dr. Gheție Vasile; – Histologie – șef lucr. Borda Gheorghe; – Chimie analitică și biologică – prof. dr. Buruiană Lascăr; – Fiziologie animală – prof. dr. Parhon C. Constantin; – Farmacologie – prof. dr. Licperta Emilian; – Microbiologic – prof. dr. Stamatini Nicolae; – Clinica bolilor infecțioase – prof. dr. Popovici Ilie; – Fiziopatologie – conf. dr. Varachiu Nicolae; – Anatomie patologică – prof. dr. Ciurea Viorel; – Piscicultură, Apicultură, Sericicultură (PAS) – conf. ing. Bârcă Gheorghe (piscicultură), conf. ing. Cora Rosenthal (apicultură și sericicultură); – Plante de nutreț și fânețe – conf. ing. Bâlțeanu Gheorghe (care, după 2 luni pleacă în Italia la specializare și este înlocuit cu șeful de lucrări ing. Bârnaure Victor); – Mecanizarea și electrificarea agriculturii – conf. ing. Dobra Victor; – Zoologia – șef lucr. biolog Iordan Petre; – Alimentația animalelor domestice – prof. ing. Băia Gheorghe; – Avicultura – prof. ing. Ștefănescu Aurel Gh.; – Bovine-ecvine – șef lucr. ing. Temișan Vasile; – Ovine-suine – prof. ing. Nica Teodor; Dinu Mircea; prof. dr. Gligor Virgil; – Zootehnie generală și genetică – prof. dr. Furtunescu Alexandru; – Semiologie, patologie și clinică medicală – conf. dr. Nicolau Aureliu și conf. Dr. Poll Eugen; – Parazitologie și clinica bolilor parazitare – prof. dr. Niculescu Alexandru; – Reproducție, obstetrică și însămânțări artificiale – conf. dr. Lunca Nicolae, conf. dr. Popescu Petre; – Patologie și clinică chirurgicală – prof. dr. Vlăduțiu Octavian, prof. dr. Grigorescu Ion; – Expertiză sanitar-veterinară – prof. dr. Popovici Dumitru, șef lucr. dr. Popa Gavrila; – Higiena animalelor domestice – prof. dr. Gligor Virgil; – Socialism științific, în anul I – prof. Duma Aurel, lector Șeic Nichiar; – Materialism dialectic, în anul II – lector Teodoru Irina; – Economie politică,

anul III – conf. C. Grigorescu, asist. Honțuș Dumitru; – Economie agrară, anul IV – conf. Vasile Pungan; – Organizare I.A.S, anul V – prof. ing. Vrejbă Sergiu, lector ing. Șerban Vasile, lector ing. Bereș Vasile.

Disciplinele obligatorii și opționale, apreciate prin COLOCVII, la care se puneau și note, erau: – Prosectură, obligatorie – șef lucr. dr. Macarie Iuliu; – Pedagogie generală și specială, opțională – lector J. Grim; – Economia vânatului, opțională – șef lucr. ing. Mihai Bălășescu; – Limbi străine, obligatorie (rusa, germana, engleza) – asist.: C. Gârbea, Rădulescu, Iliescu; – Toxicologie specială (A.L.A.), obligatorie – I. Țugui; – Educație fizică, obligatorie – Ioan L. Avram.

În noua formulă, durata studiilor este de 5 ani, care se finaliza cu un examen de stat la următoarele specialități: clinici; zootehnie generală și specială; expertiza sanitar veterinară a produselor de origine animală; iar apoi susținerea Lucrării de diplomă, dactilografată. În urma promovării acestor examene, se acorda titlul de doctor-medic veterinar.

Întrucât, autorul prezentului articol, prof. univ., DVM, dr. Curcă Dumitru, a fost student al Facultății de Medicină Veterinară din București, în anii 1960–1965, înțelege să pună la dispoziția celor interesați, documentele doveditoare de studii universitare din acea vreme și anume: CARNETUL nr. 25/1960–1961 de student (Fig. nr. 15), cu semnătura olografă a rectorului IANB, acad. David Davidescu, și a decanului prof. dr. Ion Grigorescu; Foaia matricolă cu notele obținute la disciplinele obligatorii și facultative, parcurse în cei cinci ani de studii universitare (Fig. nr. 16), care are semnătura olografă a rectorului acad. Eugen Rădulescu, a decanului Ion Grigorescu, precum și a secretarului Gh. Brânduș; de asemenea Diploma cu nr. 196.818 din 8. XI. 1965, prin care a fost declarat MEDIC, în specialitatea VETERINAR (Fig. nr. 17).

Fig. nr. 15 – CARNETUL nr. 25/1960–1961, student anul I

În anul 1966, Ministerul Instrucțiunii numește o comisie însărcinată cu studierea și îmbunătățirea planului de învățământ. Comisia hotărăște menținerea profilului de medicină veterinară, pregătirea specialiștilor în ramuri privind creșterea animalelor urmând să se realizeze în sistemul specializărilor postuniversitare.

Se puteau specializa atât medicii veterinari și inginerii zootehniști, cât și inginerii agronomi. „Experimentul” se derulează câțiva ani, după care, luând în considerare rezultatele nesatisfăcătoare, printr-un ordin al Ministerului Învățământului (Ordinul 80646/29 Ianuarie 1968) învățământul zootehnic se desprinde din nou de medicina veterinară. De la această dată, funcționau în România patru facultăți de zootehnie și patru facultăți de medicină veterinară, toate dependente de Institutele Agronomice din: Iași, Cluj, Timișoara și București.

În ultimii ani, în planul de învățământ al Facultății de medicină veterinară, aspectele referitoare la apicultură sunt incluse în disciplinele de: Creșterea animalelor și în cea de Producții animaliere, care se studiază în anul II; precum și la disciplina facultative intitulată: Securitatea produselor apicole și piscicole, care este prevăzută în planul de învățământ la anul IV.

Prin „reînființarea” Facultății de Zootehnie „de sine stătătoare”, Facultatea de Medicină Veterinară din București și-a restructurat planul de învățământ prin reducerea disciplinelor de profil zootehnic și extinderea corespunzătoare a celor de profil medical veterinar. Învățământul se desfășoară acum tot pe o durată de 5 ani (10 semestre) și se încheie cu susținerea unei lucrări de diplomă, iar titlul obținut este tot cel de doctor-medic veterinar. Planul de învățământ acordă o mai mare atenție practicii de producție, formă de activitate care se considera că stabilește contactul studentului cu profesiunea pentru care se pregătea.

Diversele forme ale procesului instructiv-educativ se desfășoară în conformitate cu „planul unic” de învățământ elaborat de consiliile facultăților de medicină veterinară și aprobat de Ministerul Învățământului, plan în care se prevăd orele considerate necesare pentru fiecare din componentele procesului de învățământ: prelegeri, lucrări practice, activitate în clinici și practica de producție. S-a urmărit, de asemenea, îmbunătățirea bazei materiale, în care scop s-au făcut o serie de amenajări și construcții noi; săli de curs, laboratoare, spital de animale. S-a mărit și reamenajat spațiul rezervat disciplinelor, anatomie patologică, histologie, fiziologie,

clinica bolilor parazitare, clinica chirurgicală. Laboratoarele și clinicile au fost înzestrate cu aparatură.

Începând din anul 1957, în sistemul specializărilor s-a introdus după modelul sovietic, aspirantura, iar apoi din anul 1965 doctoratul.

În aceeași etapă, s-a trecut la elaborarea și tipărirea cursurilor. Atenția care se acordă acestei activități face ca, în 1958, să existe pe ansamblul facultății 28 de titluri tipărite sau litografiate, iar în 1962 toate disciplinele să fie acoperite cu material bibliografic elaborat de cadrele didactice ale facultății. De altfel, până în 1970, în afara comunicărilor și articolelor publicate în revistele vremii (Anuarul I.P.I.A., Anuarul I.A.N.B., Revista de zootehnie și medicină veterinară, Arhiva Veterinară), se „tipăriseră” deja o serie de lucrări care puteau pleda pentru stăruințele „creative” ale cadrelor didactice.

Recunoștința posterității și omagiul adus pentru faptele sale, celui care a fost românul naturalizat, profesorul general doctor Carol Davila:

Construirea clădirii Facultății de Medicină, care a fost ridicată după planurile arhitectului elvețian Louis Pierre Blanc (1860–1903), sediul principal se află pe Bulevardul Eroii Sanitari nr. 8, sectorul 5 (Fig. nr. 18), lucrările au început în anul 1895 și a fost inaugurată la 12 octombrie 1903, odată cu statuia lui Carol Davila, turnată în bronz în atelierele Școlii de artă și meserii din București, opera lui Carol Storck, aflată în fața Palatului Facultății de Medicină (Fig. nr. 19).

Inițiativa ridicării unui monument al lui Carol Davila fusese luată în anul 1884, în zilele de 6–7–8 octombrie, când s-a ținut la București, *Primul congres al medicilor, medicilor veterinari și farmaciștilor*, la care, din partea Societății de Medicină Veterinară a participat ca organizator, medical veterinar Louis Vincent care a fost unul dintre secretarii congresului.

Ideea organizării acestei întruniri într-un Congres al specialiștilor din domeniul sanitar s-a născut la Turnu-Măgurele, în anul 1877, la propunerea dr. Iacob Dimitrie Felix, comandantul Spitalelor militare din zonă, și a lui Carol Davila, care era șeful serviciului sanitar al armatei române, avându-l ca aghiotant pe medical veterinar Mihail Măgureanu (alias Mihail Ghiuță), cu ocazia organizării trupelor pentru asaltul redutei Nicopol, de pe malul drept al Dunării.

Statuia lui Carol Davila este turnată în bronz și are 2 metri înălțime. Carol Davila este reprezentat în picioare, în uniformă de general, cu sabia prinsă la șoldul stâng. În mâna dreaptă, îndoită la spate, ține chipiul, iar în cea stângă, un document făcut sul (Fig. nr. 19, stânga). Faptul că

Fig. nr. 18 – Clădirea Facultății de Medicină, sediul principal, ce se află pe Bulevardul Eroi Sanitari nr. 8, sectorul 5, care a fost inaugurată la 12 octombrie 1903; carte poștală după inaugurare (stânga); fotografie recentă (dreapta).

generalul Carol Davila este prezentat cu o mână îndoită la spate nu ține atât de estetica sculpturii, cât de o realitate medicală: Carol Davila avea, în urma unui reumatism articular, brațul drept anchilozat, pe care îl salvase de la amputare, și-l ținea, în unghi drept, la spate. Pe soclul înalt de 3,5 metri, din granit negru, sunt aplicate două plăci de bronz în formă de scut. În partea de sus a plăcii din față se află toiagul lui Esculap (emblema medicinei), iar la bază, în stânga, două ramuri cu frunze de laur, legate cu o panglică (Fig. nr. 19, mijloc), iar înscrisul de pe placa din față de pe soclu, se găsește un text scris în ortografia vremii redat în Fig. nr. 20. Pe placa de bronz în formă de scut de pe partea din spate a soclului este înscrisă o listă cu persoanele care au făcut parte din COMITETUL DE ERIGERE a monumentului (Fig. nr. 19 dreapta).

Carol Davila a fost inițiatorul, creatorul și organizatorul următoarelor instituții naționale, în ordine cronologică conform textului scris în ortografia vremii, de pe placa din față a soclului, enunțăm doar pe primele trei:

1. SPITALUL OȘTIRII DE LA MÂNĂȘTIREA MIHAI VODĂ, unde, în chiliile căreia a funcționat începând cu anul 1831, Spitalul Oștirii, cunoscut sub denumirea de: *Lazaretul din București al Regimentului I*, care este prima unitate sanitară militară din Țara Românească, fiind totodată și nucleul formativ al viitorului Spital Militar Central. Primul comandant al Spitalului Oștirii de la Mânăstirea Mihai Vodă a fost medical german Iohann Georg Grūnau, care a avut o contribuție însemnată la combaterea epidemiei de ciumă (moartea neagră – Yersinia pestis), care bântuia în acea perioadă în

Țara Românească. Dr. Georg Grünau a rămas în istoria spitalului drept un medic priceput, cu simț organizatoric și bine pregătit profesional. El a întocmit primul regulament de funcționare a Spitalului ostășesc „Mihai Vodă”.

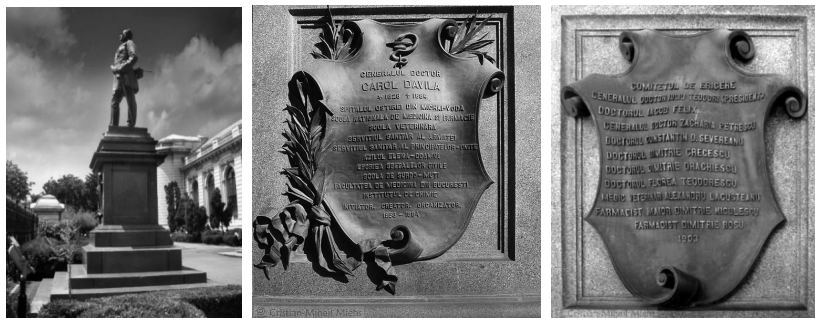

Fig. nr. 19 – Statuia lui Carol Davila turnată în bronz și are 2 metri înălțime, pe soclul din granit negru înalt de 3,5 metri (stânga); placa de bronz în formă de scut, din față, are în partea de sus emblema medicinei (toiagul lui Esculap), iar la bază, în stânga, două ramuri cu frunze de laur, legate cu o panglică (mijloc); placa de bronz din spate de pe soclu cu inscripția respectivă (dreapta).

2. ȘCOALA NAȚIONALĂ DE MEDICINĂ ȘI FARMACIE, inițial a funcționat Școala de Mică Chirurgie (1853–1859), devenită apoi Școala Națională de Medicină și Farmacie având ca profesori pe următorii: prof. dr. Iacob Felix; prof. dr. Iuliu Teodori; prof. dr. L. Fialla. Astfel, Carol Davila a fondat în București prima școală de medicină din țările balcanice care avea și cursuri din domeniul bolilor animalelor predate de către proto-veterinarul statului Vasile Lucaci, ținute începând din anul 1853, în cadrul Școlii pentru învățatură veterinară.

3. ȘCOALA VETERINARĂ, având ca profesor de *veterinărie* pe Vasile Lucaci, care a funcționat în cadrul Școlii Naționale de Medicină și Farmacie, în 1856 devine *de facto*, ca apoi la 15 mai 1861 devine *de jure*, sub denumirea de Școala Națională Veterinară.

Menționăm faptul că pe placa de bronz în formă de scut de pe partea din spate a soclului este înscrisă o listă cu persoanele care au făcut parte din Comitetul de Erigere a monumentului, unde anti-penultimul de pe listă este medicul veterinar Alexandru Lăcusteanu (n.n. Locusteanu), în calitate de Director al Școlii Superioare de Medicină Veterinară, din perioada anilor 1890–1907.

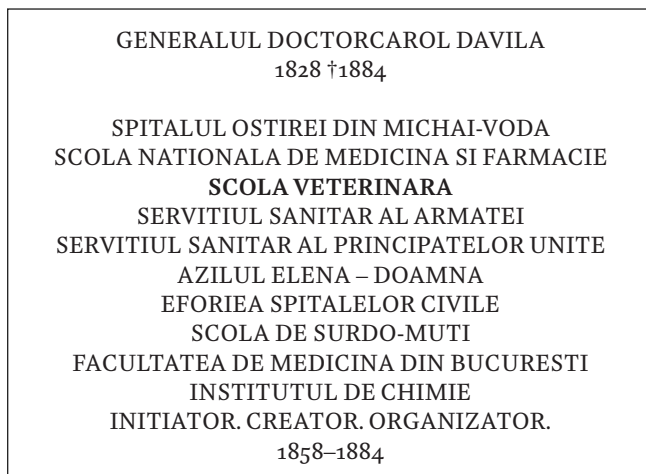

Fig. nr. 20 – Textul scris în ortografia vremii, de pe placa în formă de scut, din față a soclului statuii lui Carol Davila.

Un alt monument istoric, funerar, este mormântul din marmură și granit al generalului dr. Carol Davila și al soției sale Ana Davila, născută Racoviță (1834–1874), care se află în spațiul verde de pe strada Ana Davila (parcul Davila), de la intersecția cu str. Nicolae Paulescu, sector 5, București. În acel parc a fost înmormântat, cu onoruri militare, în ziua de 26 August 1884. Monumentul funerar a fost ridicat în anul 1903 și era împodobit cu o plachetă dreptunghiulară cu bustul lui Davila, lucrată de artiștii Mayer și Wilhelm Stuttgart. În prezent, placheta nu mai există iar mica sculptură de marmură albă este decapitată (Fig. nr. 21). Mormântul este înscris în Lista monumentelor istorice 2010 din Municipiul București la nr. 2393, (cod LMI B-IV-m-B–20073).

În luna august, anul 1984, când s-au împlinit 100 de ani de la dispariția lui Carol Davila, s-a fixat pe fațada clădirii Facultății de Medicină Veterinară din București, o placă comemorativă cu inscripția din Fig. nr. 22, iar programul Ședinței comemorative din 5 octombrie 1984, a filialei București a Societății de Medicină Veterinară este prezentat în Fig. nr. 23. În fiecare an, la 21 august se sărbătorește Ziua Medicinii Militare, când se organizează manifestări comemorative, cu depunerea de coroane la mormântul lui Carol Davila, din parcul omonim, din București (Fig. nr. 24).

După cutremurul devastator din 4 martie 1977, s-a demarat un

Fig. nr. 21 – Parcul Carol Davila (stânga); monumentul de pe mormântul din marmură și granit al generalului dr. Carol Davila (mijloc) și al soției sale Ana Davila (dreapta), născută Racoviță (1834–1874), care a fost ridicat în anul 1903.

program vast de modernizare a orașelor, dar mai ales a municipiului București. Astfel că anul 1985 aduce înviașământului medical-veterinar cea mai grea perioadă din întreaga sa existență. Grea, pentru că hotărârile care se refereau la însăși existența Facultății de Medicină Veterinară din București se luau sub imperiul arbitrariului și din rațiuni care nu aveau, de fapt, legătură cu interesele acestei profesii.

Fig. nr. 22 – Placa comemorativă fixată pe frontispiciul clădirii principale la data de 24 august 1984

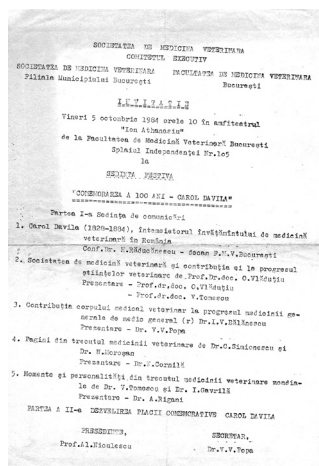

Fig. nr. 23 – Programul ședinței festive din 5 octombrie 1984 a filialei București a SMV

Fig. nr. 24 – În ziua de 21 august –
Ziua Medicinii Militare

Construcția „Casei Poporului”, care se ridica în vecinătatea sediului facultăților amplasate pe cheiul Dâmboviței și anume: Facultatea de Chimie, din Splaiul Independenței nr. 87–89, care din cauza distrugerilor suferite la cutremur, a fost demolată; Facultatea de Științe Naturale – Biologie, Splaiul Independenței nr. 91–95; Institutului de Biologie și Patologie Celulară „Nicolae Simionescu” Strada B. P. Hasdeu 8, în spatele facultății de biologie; Institutul „Victor Babeș” din Splaiul Independenței nr. 99–101; Institutul „Ioan Cantacuzino” din Splaiul Independenței nr. 103 și Facultatea de Medicină Veterinară din Splaiul Independenței nr. 105, a adus în discuție nevoia „sistematizării” și „asanării” zonei limitrofe.

În spațiul avut în vedere intra și Facultatea de Medicină Veterinară cu întreaga vatră, în suprafață totală de 6,5 ha, în care aceasta își crease în timp, istoria și devenirea ei, al prestigiul său național și internațional. Se pune deci, problema mutării facultății într-un alt spațiu, dintr-o altă zonă a capitalei, în lumina sloganului în vigoare, acela al „nevoii integrării învățământului cu cercetarea și producția”. Derularea evenimentelor a fost cea obișnuită în practica politică totalitară: hotărârea a fost luată la nivelul forurilor superioare de conducere, a fost apoi adusă în atenția ministerului de resort, după care s-au convocat spre încunoaștințare, organele de conducere locale.

Potrivit acestui scenariu, decanul facultății, conf. dr. Răducănescu Helgomar și secretarul științific, conf. dr. Aurel Popoviciu (cuscrul lui Ion Dincă, alias ION-TE-LEAGĂ), tatăl magnatului Gabi Popoviciu, au fost convocați la Ministerul Agriculturii (ministru fiind Angelo Miculescu), iar din partea „conducerii superioare de partid” Ion Dincă, care la acea

dată răspundea de agricultură. La întrevvedere se anunță celor în drept că, potrivit principiului integrării învățământului cu cercetarea și producția, facultatea va trebui să se mute pe platforma Institutului de Cercetări Veterinare și Biopreparate „Pasteur” din Calea Giulești nr. 333, sector 6 (director fiind la acea vreme dr. medic veterinar Ionel Pătrașcu). Se preconiza ca mutarea să se efectueze provizoriu în spațiul rezervat Laboratorului de control științific al produselor biologice și medicamentelor, urmând ca în viitor, pe platformă, să se construiască o bază modernă ca sediu al Facultății de Medicină Veterinară. Trebuia ca într-un timp util să se realizeze un proiect și o machetă a noului sediu, machetă care urma să fie prezentată conducerii superioare de partid și de stat, în frunte cu Nicolae Ceaușescu.

În primele zile ale lunii septembrie 1985, disciplinele preclinice au fost mutate în spații amenajate în grabă pe „platforma Giulești”. Au fost mutate în această etapă disciplinele de: anatomie, fiziologie, fiziopatologie, microbiologic, histologie, farmacologie și controlul alimentelor. Pentru mutarea unor aparate și materiale ale disciplinei de Fiziopatologie, șeful de catedră prof. Popa Gavrilă a solicitat comandantului Catedrei de pregătire premilitară din IANB, maior Mărăcineanu, să aducă un pluton de soldați în termen, pentru a realiza mutarea. După un mic accident produs, ce a constatat în prăbușirea nișei metalice pe scările de lemn dintre parter și etaj, aceștia au refuzat să mai continue activitatea, deoarece erau și oboșiți, în noaptea precedentă au lucrat la aeroportul Otopeni. Astfel, după repetate amenințări că suntem „sabotori”, că nu ducem la îndeplinire sarcinile conducerii superioare de partid și de stat, am reușit să transferăm pe platforma Giulești o parte din mijloacele fixe și obiectele de inventar. Dar o mare parte din bunurile unor discipline, Fiziopatologie, Microbiologie, Anatomie patologică etc., au fost depozitate în Atelierul Școală al Facultății de Îmbunătățiri Funciare, din Mărăști nr. 59, unde activitatea de depozitarea o dirija secretarul B.O.B. preclinic al PCR, „inimosul” șef de lucrări Viorel Vasile Popa și proaspătul asistent Iles Petru, aflat sub oblăduirea decanului de atunci Helgomar Răducănescu. Dar, nefiind luate un minim de măsuri de siguranță, în special după 1989, marea majoritate a bunurilor s-au „pierdut”, inclusiv cărți de o valoare istorică inestimabilă, arhivele disciplinelor etc..

În același timp, Institutul de proiectări a întocmit proiectul noului sediu și macheta corespunzătoare. Are loc o nouă *convocare* pentru

prezentarea machetei în fața lui Nicolae Ceaușescu; conducerea facultății, reprezentată de decanul Răducănescu Helgomar și de secretarul științific Popoviciu Aurel, de rectorul Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu”, conf. ing. Constantin Pintilie, fiind prezent și prof. ing. Ion Ceaușescu, la acea dată cadru didactic la facultatea de horticultură a Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu”, Cornel Pacoste secretar al Comitetului Central, și alți reprezentanți ai *activului* de partid. La această întrunire urma să se schimbe însă soarta proiectului nou întocmit.

Deși macheta a fost apreciată de conducerea superioară de partid și de stat, dar, la discuțiile care au urmat, rectorul Constantin Pintilie, din rațiuni care serveau interesele Institutului Agronomic în ansamblu, face o nouă propunere, care se dovedea a fi mai economică și anume: construirea noului local în incinta Institutului Agronomic, din B-dul Mărăști 59, sectorul I, București, pe locul actualei grădini botanice, denumită „Rosarium”, încalcându-se/ingnorându-se principiul sacrosanct enunțat și propăvăduit, și anume, acela de integrare a învățământului cu cercetarea și producția! În această situație nou creată, o serie de spații existente deja în uzul studenților n-ar mai fi trebuit construite. Se aveau în vedere utilitățile vieții universitare: căminul studentesc, sala de sport, cantina, biblioteca și altele.

Alternativa, presupunând obținerea unor economii substanțiale, este imediat luată în considerație. Se hotărăște și de această dată, realizarea unui nou proiect și a unei noi machete, avându-se în vedere incinta Institutului Agronomic. În conjunctura acestei noi viziuni, mutarea „în continuare” pe platforma Institutului „Pasteur” din Calea Giulești nr. 333, sector 6, nu mai avea logică. Dar, disciplinele, mutate deja, trebuiau să rămână în spațiile ocupate, până la finalizarea lucrărilor de construcție a sediului proiectat în grădina botanică din I.A.N.B., denumită „Rosarium”. Astăzi poartă denumirea de: Grădina Botanică „I. Todor”, din USAMV din București. Ca urmare, în Institutul Agronomic se trece la „eliberarea” unor spații, prejudiciindu-se, în chip evident, interesele și funcționalitatea serviciilor didactice a vechilor ocupanți precum și desfășurarea procesului de învățământ.

În luna septembrie 1987, disciplinele preclinice ale Facultății de Medicină Veterinară încep mutarea în spațiile „amenajate” în Institutul Agronomic (Platforma Mărăști), în pavilioanele: Agrochimie, CIOȘ, Viticultură.

În urmă, clădirea centrală, operă a arhitectului N. Cerchez, clădire

aflată în evidența comisiei monumentelor istorice, urma să fie demolată. Dar, pentru început, ea se transforma în ateliere de prelucrare a materialelor necesare construcției Casei Poporului, precum și în birouri ale salariaților trustului de construcții „Carpați”.

Întregul proces de „dezrădăcinare” a disciplinelor din spațiile proprii a fost de natură să afecteze deopotrivă calitatea procesului de învățământ, patrimoniul mobil și imobil al facultății realizat în timp, precum și starea de spirit a personalului ajutător, cadrelor didactice și studenților.

Față de situația dată, n-a existat nici o încercare de opoziție vădită, nici o voce nu s-a ridicat în apărare, nici o sugestie protectoare n-a venit de nicăieri. Poate era prea înrădăcinată convingerea inutilității unei asemenea poziții, sau poate exista teama adoptării de către autorități a unei măsuri radicale, respectiv desființarea efectivă a Facultății de Medicină Veterinară din București, în condițiile în care, în țară, existau deja alte trei facultăți de profil în Cluj, Iași și Timișoara.

În „acceptarea” și „tăcerea” tuturor, încă din anul 1985 erau deja mutate pe platforma Mărăști, deci în incinta Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu” disciplinele: biochimia, genetica și eredopatologia, bazele nutriției, zootehnia generală și specială, igiena, biofizica medicală, precum și biblioteca, cantina și căminul studențesc.

Rămâneau încă în vechiul amplasament din Splaiul Independenței nr. 105, în chip provizoriu, morfopatologia, clinica chirurgicală, clinica medicală, clinica obstetricală, clinica de boli infecțioase, clinica de boli parazitare, chirurgia generală, semiologia și radiologia, farmacia veterinară, muzeele didactice, spitalul și atelierul de siderotehnie podologică.

În această dispersare a disciplinelor a funcționat facultatea în anii universitari 1985/1986 și 1986/1987. În următorii doi ani universitari, 1987/1988 și 1988/1989, sediul din Splaiul Independenței era părăsit în totalitate, facultatea funcționând pe cele două platforme: Calea Giulești nr. 333 și Mărăști nr. 59, în spații amenajate ad-hoc și în condiții improprii unei desfășurări normale a procesului de învățământ. Pentru oficiali era o soluție provizorie care, după cum se preconiza, urma să ia sfârșit odată cu construirea noii facultăți, construcție care nu avea însă să se realizeze din cauza evenimentelor care au debutat în data de 17 decembrie 1989, inclusiv în campusul universitar al Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București.

Evenimentele începute din 17 decembrie 1989, cu răsturnările lor de

situații, de optică și persoane/personalități, s-au impus ca factor contestatar și revendicativ în majoritatea instituțiilor țării și, cu atât mai mult, în centrele universitare unde tineretul domina numeric.

Din păcate, așa cum se întâmplă îndeobște, și cum istoria ar fi trebuit să ne învețe că nu trebuie să se mai întâmple, în acest tumult iscat de evenimente s-au dezlănțuit multe pasiuni, s-au organizat vendete, multă omenească inconsecvență și s-a încercat reglarea „unor conturi”, a multor nemulțumiri, interpretări unilaterale și uneori frustrări personale.

Sigur, în acțiunea de contestare „studentească” a existat și o motivație „obiectivă”, situație în care au fost vizate cadre didactice oneste și exigente sau cadre didactice care nu respectau regulamentul „ocupând” din timpul liber al studenților (din pauza cuvenită), în chip subiectiv.

Bibliografie:

- [1] *** (1931), „75 de ani de la întemeierea învățământului medicinei veterinare în România, 1856–1931”, Tipografia Cultura, București;
- [2] *** (2001), „40 Years of Veterinary Higher Education in Iasi”, Ed. Ion Ionescu de la Brad, Iași;
- [3] *** (2001), „Alma Mater Veterinaria Bucurescensis la a 140-a aniversare”, Ed. All, București;
- [4] *** (2002), „Alma Mater Veterinaria Napocensis MCMLXII-MMII”, Ed. Risoprint, Cluj-Napoca;
- [5] *** (2001), „Medicina veterinară în sud-vestul României de la începuturi și până la sfârșitul mileniului doi”, Ed. Brumar, Timișoara;
- [6] *** (1987), „Personalități din trecutul medicinei veterinare”, Vol. I, Societatea de Medicină Veterinară, București;
- [7] Andronie Ioana Cristina, D. Curcă, V. Andronie (2010), „General MD Carol Davila, founder of the human, veterinary medical and pharmacy education in Bucharest-Romania”. 39th International Congress WAHVM, September 20th–23rd, Hotel Papillon Ayscha, Antalya Belek-Turkey; 39th International Congress of the World.pdf, p. 22; Some essays on veterinary history, Proceedings, Editor R. Tamay Başağaç Gül, Ankara, Turkey, 2012, pp. 51–62, ISBN 978–605–136–064–5, Tr.;
- [8] Curcă D. (2004), „Viața și opera profesorului univ. dr. Opreșcu C. Aurel, personalitate de prestigiu a parazitologiei românești de la mijlocul secolului XX”. Chișinău-Republica Moldova, Medicină veterinară, Lucrări științifice, Nr. 3 (25), pp. 49–56; CZU: 576.8 (032);

https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/49-56_o.pdf;

- [9] Curcă D., Ioana Cristina Andronie, V. Andronie (2009), „125 years from the death of Carol Davila, founder of the human and veterinary medical education”. Scientific works, C Series, Veterinary Medicine, Volume LV (1), pp. 183–189;
 - [10] Curcă D. (2009), „125 de ani de la moartea lui Carol Davila fondatorul învățământului superior medical și farmaceutic din România”, Revista Română de Medicină Veterinară, vol. 19, nr. 4, pp. 95–113;
 - [11] Curcă D. (2009), „Omagiu de recunoștință și respect românului-moldovean, academician Alexandru Ciucă (1880–1972), personalitate de prestigiu a medicinei veterinare mondiale din secolul XX”, Chișinău-Republica Moldova, Medicină veterinară, Lucrări științifice, Nr. 11 (24); pp. 374–382: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/374-382_o.pdf;
 - [12] Curcă D., B. Sinchievici (2010), „Medicina Veterinară din România în preajma primului război mondial”, Revista Română de Medicină Veterinară, Vol. 20, nr. 3, pp. 95–113;
 - [13] Curcă D., V. Andronie, Ioana Cristina Andronie (2010), „Paul Riegler, founder of Romanian modern veterinary sciences”, 39th International Congress WAHVM, September 20th–23rd Hotel Papillon Ayscha, Antalya Belek-Turkey; 39th International Congress of the World.pdf, pp. 64; Some essays on veterinary history, Proceedings, Editor R. Tamay Başağaç Gül, Ankara, Turkey, 2012, pp. 205–220;
 - [14] Curcă D. (2010), „Romanian military veterinary medicine in surrounding of the first world war”, Scientific Works, C Series, Volume LVI (2), pp. 26–45, www.fmvb.ro/lucraristiintifice/editia-2010;
 - [15] Curcă D. (2013), „Colaborarea academicianului Gheorghe Marinescu cu personalități de prestigiu ale medicinei veterinare”, Studii și Comunicări/DIS, Vol. VI, Editura MEGA, pp. 193–207: <http://www.studii.crifst.ro>;
 - [16] Curcă D. (2013), „Of the concerns of our ancestors in the Carpat-Danubio-Pontic region for animal breeding (I. From the ancient times until the romans leaving Dacia)”, Summary, Vol. LIX (2), pp. 152–153; Scientific Works, Series C. Veterinary Medicine, pp. 197–213: http://veterinarymedicinejournal.usamv.ro/pdf/2013/vol19_3/art42.pdf;
- <http://veterinarymedicinejournal.usamv.ro/index.php/scientific-papers/14-vol2013-issue3/1343-of-the-concerns-of-our-ancestors-in-the-carpato-danubio-pontic-region-for-animal-breeding-i-from-the-ancient-times-until-the-romans-leaving-dacia-741#spucontentCitation42>; pp. 197–213;
- [17] Curcă D. (2014), „Personalități marcante ale medicinei veterinare din Bucovina, membri ai Academiei Romane (I). Academician (m.o.) prof. univ. dr. Udrischi Gheorghe (1867–1958); Academician (m.c.) prof. univ. dr. Petre

- Spănu (1894–1962)”, Studii și Comunicări/DIS, vol. VII, p. 37–58: <http://studii.crifst.ro/2014.php>; <http://studii.crifst.ro/arhiva.php>;
- [18] Curcă D. (2014), „Profesorul Paul Riegler – remarcabil exponent al medicinei veterinare și biologiei” Revista NOEMA, Editura MEGA, Cluj-Napoca, Vol. XIII, pp. 357–376: <http://noema.crifst.ro>;
- [19] Curcă D. (2015), „Personalități marcante ale medicinei veterinare din Bucovina, membri ai Academiei Române (II). Profesorul Alexandru Ciucă (1880–1972), Studii și Comunicări/DIS, Vol. VIII, pp. 353–386: <http://studii.crifst.ro/2015.php>; <http://studii.crifst.ro/arhiva.php>;
- [20] Curcă D. (2016), „Personalități marcante ale medicinei veterinare din Bucovina, membri ai Academiei Române (III). Profesor dr. Ion Ciurea (1878–1944), membru corespondent al Academiei Române”, Studii și Comunicări/DIS, Vol. IX, pp. 227–249: <http://studii.crifst.ro/2016.php>; <http://studii.crifst.ro/arhiva.php>;
- [21] Curcă D. (2017), „Grigore Antipa și Ion Ciurea, personalități marcante ale ihtiologiei și ihtiopatologiei românești și mondiale”, Studii și Comunicări/DIS, Vol. X, pp. 33–59: <http://studii.crifst.ro/2017.php>; <http://studii.crifst.ro/arhiva.php>;
- [22] Curcă D. (2017), „Professor Paul Riegler founder of Romanian modern veterinary sciences”, The Conference of Romanian Society of Pathophysiology 7th – 9th September 2017, Cluj-Napoca, România, revista Clujul Medical, Vol. 90, Supplement 5, S–36: www.clujulmedical.umfcluj.ro;
- [23] Curcă D. (2018), „Contribuția profesorului Alexandru Ciucă (1880–1972) în diagnosticul și eradicarea bolilor la animale”, Revista Română de Medicină Veterinară, Vol. 28, no. 3, pp. 49–60: New series; <http://www.agmv.ro/public/revista>;
- [24] Curcă D. (2018), „Apariția primelor societăți și asociații de medicină veterinară din România (I)”, Studii și Comunicări/DIS, Vol. XI, 237–273: <http://studii.crifst.ro/2018.php>; <http://studii.crifst.ro/arhiva.php>;
- [25] Curcă D. (2018), „Centenarul Marii Uniri de la 1918, la Facultatea de Medicină Veterinară din București. Ziua Bucovinei și personalitățile sale marcante ale medicinei veterinare (partea I)”, revista VETERINARIA, Anul VIII, Nr. 32, octombrie-decembrie, pp. 38–55;
- [26] Curcă D. (2019), „Centenarul Marii Uniri de la 1918, la Facultatea de Medicină Veterinară din București. Ziua Bucovinei și personalitățile sale marcante ale medicinei veterinare (partea a II-a)”, revista VETERINARIA, Anul IX, Nr. 33, ianuarie-martie, pp. 30–55;
- [27] Curcă D. (2018), „Academician (m.c.) Profesor univ. DVM, Ion Ciurea (1878–1944), personalitate marcantă a științei și culturii, școlit la Roman (1888–1896)”, Comunicare: A 47-a Reuniune Națională de Istoria Medicinii

- și a 27-a Reuniune Națională de Istoria Farmaciei, Roman, Județul Neamț, 17–19 Mai, 2018;
- [28] Curcă D. (2019), „Profesorul univ. veterinar-colonel (r) Constantin Gavrilescu (1856–1941) personalitate marcantă a medicinei veterinare militare și ale celei civile”, Studii și Comunicări/DIS, Vol. XII, pp. 217–242: <https://academiaromana.wordpress.com/2019/12/02/revista-studii-si-comunicari-dis-indexata-ceeol/>;
- [29] Curcă D. (2018), „Medicina veterinară și spațiul românesc 1918–2018 – situații și evoluții”, Centenarul Marii Uniri, Conferința cu tema: *Agricultura și spațiul românesc (1918–2018), situații și evoluții*. Academia de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu-Șișești” (A.S.A.S.), 30 august 2018: <http://www.asas.ro/wcmqs/sectii/medicina-veterinara/documente/Medicina%20veterinara%20si%20spatiul%20rural%20romanesc.pdf>;
- [30] Curcă D., Codreanu M. D. (2019), „Prinos de recunoștință profesorului Constantin Șt. Motaș (1869–1931), personalitate marcantă a medicinei veterinare din România, născut și școlit în orașul Vaslui”, a IX-a ediție a Congresului Național de Istoria Medicinii, 23–25 Mai 2019, Hotelul Racova și Consiliul Primăriei Municipiului Vaslui. Volumul de lucrări, Editura și Tipografia PIM, Iași, 2019, pp. 427–451,
- [31] Curcă D. (2019), „Profesorul Gheorghe Nichita (1890–1966): elev, colaborator și urmaș vrednic al savantului de renume mondial Ioan Athanasiu”, a IX-a ediție a Congresului Național de Istoria Medicinii, 23–25 Mai 2019, Hotelul Racova și Consiliul Primăriei Municipiului Vaslui. Volumul de lucrări, Editura și Tipografia PIM, Iași, 2019, pp. 451–472;
- [32] Curcă D. (2019), „Profesorul Gheorghe Nichita (1890–1966): elev, colaborator și urmaș vrednic al savantului de renume mondial Ioan Athanasiu, personalitate marcantă a medicinei veterinare din România”, revista VETERINARIA, Anul IX, nr. 35, iulie-septembrie, pp. 30–56;
- [33] Curcă D. (2019), „Notă despre centenarul fondării catedrei inspecția sanitară a cărnurilor și parazitologie, în cadrul facultății de medicină veterinară din București”, revista NOEMA, Vol. XVIII, p. 229–237: <https://www.ceeol.com/search/article-detail?id=804383>;
- [34] Curcă D. (2020), „Viața și opera ctitorului științei veterinare moderne din România, profesorul Paul Riegler (1867–1936), (partea a I-a)”, revista VETERINARIA, Anul X, nr. 37, ianuarie-martie, pp. 20–56;
- [35] Curcă D. (2020), „Viața și opera ctitorului științei veterinare moderne din România, profesorul Paul Riegler (1867–1936) (partea a II-a)”, revista VETERINARIA, Anul X, Nr. 38, aprilie-iunie, pp. 40–56;
- [36] Iftimovici R. (1994), „Istoria medicinei”, Ed. All, București;
- [37] Picu Maria Valeria (2005), „Istoria Școlii de medicină veterinară din București: Studiu monografic”, Edit. Ceres, București;

- [38] Popa V. V., Cornilă N., Predoi G. (2011), „OMAGIU: 150 ani de învățământ medical veterinar în România, București (1861–2011)”. București, Ed. Medicală;
- [39] Simionescu C., Moroșanu N. (1984), „Pagini din trecutul medicinei veterinare românești”, Edit. Ceres, București;
- [40] Stancu I. (2002), „Reprezentanți de seamă ai medicinei veterinare românești (1856–2001)”, Edit. Coral Sanivet, București;
- [41] Stancu I. (2004), „Reprezentanți de seamă ai învățământului medical veterinar bucureștean (1856–2003)”, București, Editura Coral Sanivet;
- [42] Tomescu V., Gavrilă M. I. (1983), „Momente și personalități din trecutul științei veterinare mondiale (interferențe cu medicina umană)”, Edit. Ceres, București;
- [43] Vlăduțiu O., Rigani A. (1994), „Contribuții la progresul științelor medicale veterinare”, București, Asociația medicilor veterinari din România.